

► 5è Congrés del MST

Roda el món // Pàgina 19
18.000 treballadors rurals sense terra dels 24 estats del Brasil, 181 convidats internacionals i representants de diferents moviments i ONGs es van reunir a Brasília entre l'11 i el 15 de juny.

► Defensem La Maranya

Què es cou // Pàgina 22
S'inicia la campanya del centre social lleidatà que ha decidit desobeir a les pressions de l'Ajuntament: es preparen accions i es traslladen algunes activitats a altres indrets de la ciutat.

► Camp republicà a Pujalt

Expressions // Pàgina 24
L'Agrupament Escolta Alexandre de Riquer de Calaf, per tercer any consecutiu, organitza uns camps de treball a l'antic camp d'entrenament de l'exèrcit republicà a Pujalt (Anoia).

diRECTA

setmanari de comunicació

núm. 55 // 27 de juny de 2007

www.setmanaridirecta.info

1,5 euros

Querrela contra Interior pel 'pastoreig' de manifestacions

» Així està el pati // Pàgina 9

DESPRÉS DE LES MARXES DEL 19 DE MAIG I DEL 7, 9 I 17 DE JUNY D'ENGUANY

» Així està el pati // Pàgina 13

Un centenar de vehicles de treballadors subcontractats van participar a la caravana que va convocar una vaga pel 29 de juny Eloy de Mateo

» Així està el pati // Pàgina 16

“Em van empènyer i em van ficar dins d'un cotxe”

» De dalt a baix // Pàgines 3 a 5

El manifest fundacional del FAGC vigent 30 anys després

» Així està el pati // Pàgina 10

El govern aposta en borsa amb els fons de pensions

El Consell de Ministres de l'Estat espanyol ha aprovat un projecte de llei per regular la gestió del Fons de Reserva de la Seguretat Social, on estableix que una part d'aquest fons pugui ser invertit a borsa. El projecte ha rebut el suport tant dels sindicats CCOO i UGT com de les patronals CEOE i Cepyme. L'obtenció de més

benefici és l'argument pel qual el PSOE, sindicats i patronals han decidit que es pugui invertir en borsa. Sectors crítics d'esquerres i del teixit social han coincidit en que no es pot jugar a borsa amb les pensions de la població i han denunciat que l'any anterior ja havien decidit reduir les cotitzacions socials.

» Així està el pati // Pàgina 12

La CAJEI arrenca un miler de plaques falangistes

La Coordinadora d'Assemblees de Joves de l'Esquerra Independentista (CAJEI) va iniciar el 23 de juny al Principat i al País Valencià la campanya "Subversió per la llibertat. Fora simbologia espanyola i francesa dels nostres carrers!". La primera acció va consistir en lliurar prop de 1.000 plaques de l'Institut de la

Vivienda franquista a les Generalitats de València i de Catalunya. El primer dia d'aquesta campanya també es va convocar una xiulada popular, on una setantena de persones van mostrar el seu rebuig a les portes de la caserna militar del Bruc, al districte de Sarrià-Sant Gervasi, de la ciutat de Barcelona.

Editorial

Alliberament i mercantilització

El govern espanyol de Zapatero ha posat reiteradament les seves lleis en l'àmbit dels gais, lesbianes, transsexuals i bisexuals (GLTB) com a exemple per intentar justificar el caràcter progressista de les seves polítiques. Si bé algunes d'aquestes lleis representen avenços importants en la consecució de drets per al col·lectiu GLTB, el cert és que el govern espanyol, igual que la majoria d'administracions i altres esferes de l'Estat, aposten per controlar aquest ampli sector de la societat a través de l'estigmatització, la mercantilització i la divisió entre bons i dolents.

Pel govern espanyol i per l'empresariat, el col·lectiu GLTB ha d'estar controlat a través de l'anomenat "EuroMercat Rosa" on existeix el mateix model de societat capitalista i patriarcal amb l'única diferència que va dirigida a un sector específic de la societat. El canvi de manifestacions reivindicatives per festes i/o desfilades patrocinades per les discoteques als carrers o el fet d'haver-se de casar per ser ben vist socialment com a gai o lesbiana en són alguns exemples.

L'alliberament gai, lesbiana, transsexual i bisexual va lligat a una transformació dels conceptes patriarcal i heterosexistes que regeixen la nostra societat avui en dia. No ens podem conformar en crear dues societats paral·leles basades en els mateixos valors que produeixen estigmatitzacions, agressions i/o discriminacions (quasi 300 de declarades a Catalunya durant el 2005) al col·lectiu GLTB. L'objectiu hauria de ser poder expressar els nostres sentiments i sensacions en qualsevol espai de la forma que preferíssim.

Pensem, doncs existim

Una manera de vendre's?

↳ Montse Aumatell
/elcamp@setmanaridirecta.info/

S'han d'acceptar les subvencions? Aquesta pregunta no sorprendrà a ningú que en algun moment hagi militat en algun dels anomenats "moviments socials". És l'etern debat. Acceptem només les subvencions que no requereixen cap contrapartida? Existeixen subvencions sense contrapartida? Utilitzem els diners per criticar-los? No acceptem res i ens matem per aconseguir autogestionar-nos? Treiem diners de la gent que SEMPRE aporta diners?

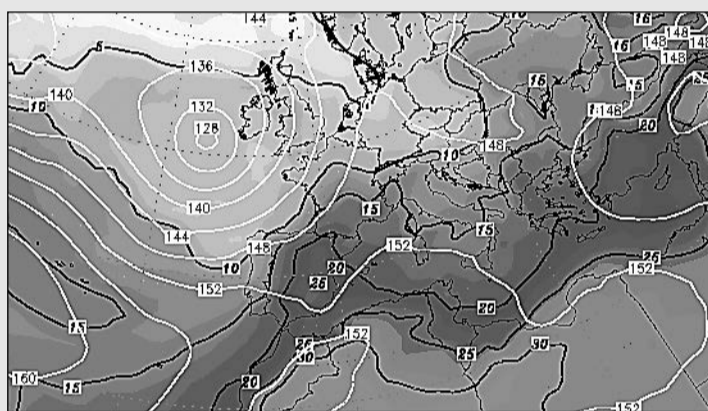
Acceptar o no subvencions és un debat tant a nivell intern, personal, com a dins dels col·lectius. Quins pros i quins contres suren a l'aire? Doncs... si les subvencions tenen unes bases objectives, clares i no manipulades i no condicionen amb contrapartides a can-

vi... per què no optar-hi? Si les subvencions poden ajudar-nos a empenyer projectes costosos sense condicionants... quin mal hi ha? Però què passa si aquests condicionants són autoimposats? És allò que s'anomena autocensura. Què passa si som nosaltres els que "vigilem" què dir o què no dir per que no s'enfadi el mecenes? Pot controlar-se i evitar-se aquesta autocensura? I si ens arrepenyem en aquests diners "caiguts del cel" per a dur a terme projectes i un dia ens tallen l'aixeta? Pot un col·lectiu amb aspiracions de canvi social plantejar-se el seu funcionament a cop de subvenció? Pot un col·lectiu plantejar-se les subvencions com un període transitòri fins a la total autogestió? És possible no caure en la trampa de la dependència econòmica? És viable començar projectes amb "ajuda" sent conscients que serem nosaltres els qui deixa-

rem de demanar-les i no esperem a que ens les deneguin? Son les subvencions armes de doble tall? Som prou llestos per enganjar al més gran estafador, el govern?

Entre dubtes i preguntes mai arribem a cap conclusió. Hi ha projectes que no són viables econòmicament malgrat que son molt interessants ideològicament. Fins a quin punt els mitjans ens condicionen? *Maquiavel*, a la seva obra "El príncep" va dir que "el fi justifica els mitjans". Estem d'acord amb aquesta afirmació (en aquest cas)? Hi estem en contra? Volem acceptar els diners dels qui estan a l'altre costat de la barricada?

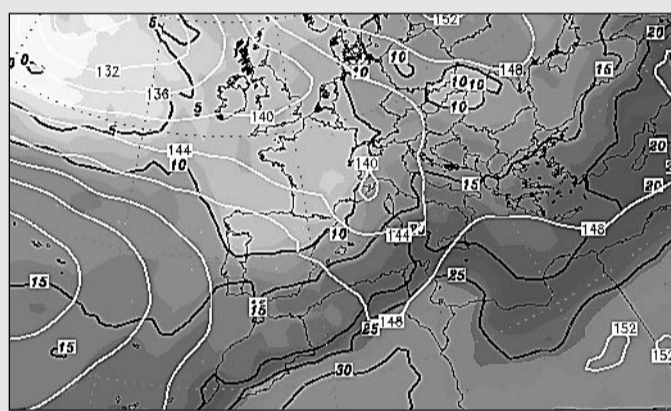
Paradoxalment aquests diners que amb tantes condicions ens "donen" només són una petita part de l'allau d'impostos, directes o indirectes però sempre obligatoris, que paguem cada dia i per

Dissabte a la tarda les temperatures pujaran i seran plenament estiuenques

Calor i refrescada

Els propers dies viurem uns inicis d'estiu poc clars. Les temperatures oscil·laran entre la refrescada de dimecres i dijous, la nova remuntada força calurosa del cap de setmana i un nou descens a partir de dilluns. La canícula estiuenca que fa pujar els termòmetres fins els 40 graus a les terres lleidatanes de moment no arribarà. Les nits seran força fresques a l'interior, on s'haurà de portar màniga llarga.

Dilluns 2 de juliol tornarem a viure un nou descens amb temperatures més fresques

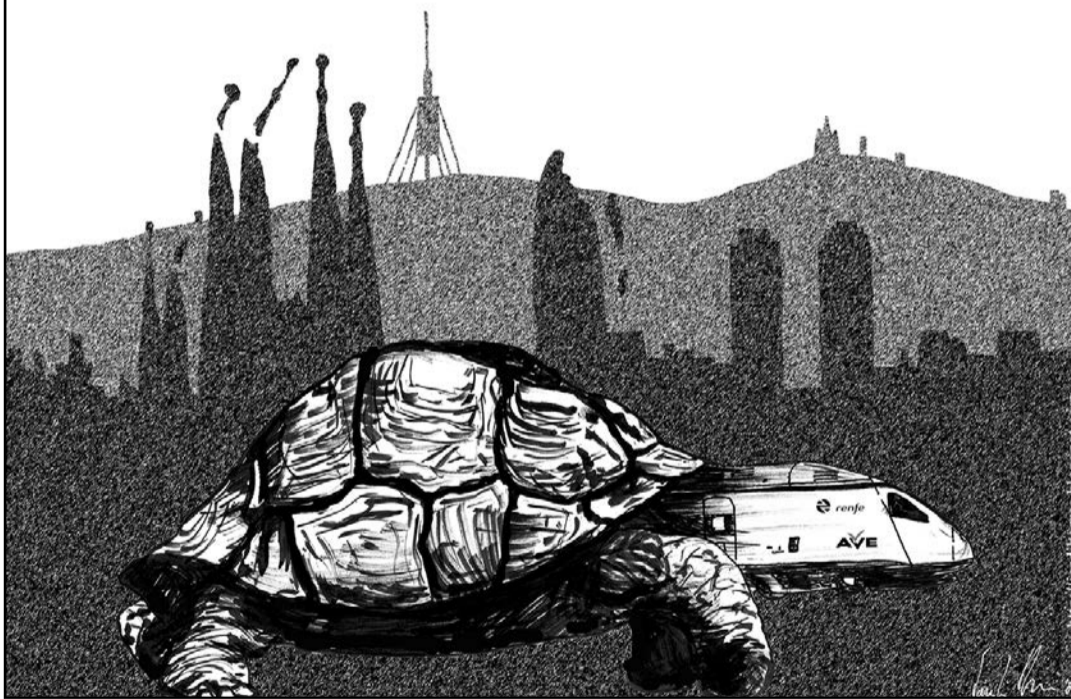
Com s'ha fet?

Aquestes setmanes estem intentant aplicar els criteris que vam aprendre en un taller periodístic que ens vam fer per a nosaltres mateixos. Dos professors de la facultat de periodisme, als quals aprofitem per agrair la seva col·laboració desinteressada, van analitzar i esbudellar uns quants articles apareguts a la DIRECTA. A partir d'aquesta feina vam estar debatint sobre com millorar el redactat de les notícies que apareixen a la DIRECTA. L'objectiu, com en tot treball periodístic, es fer un producte atractiu i fàcil de llegir. La titulació ha d'impulsar el lector o lectora a llegir l'article fins al final. La coherència, l'argumentació, la contrastació de les informacions i el llenguatge pla i entenedor haurien de ser les premisses de qualsevol text que es vulgui difondre al màxim possible. Sembla fàcil... i ho és! Així que esperem anar millorant en les properes setmanes i que aquesta millora la puguin percebre els nostres lectors i lectores. Bé, si ho aconseguim o no, ja ens ho direu vosaltres.

Al reportatge sobre la comunitat rom a Catalunya, hem tingut problemes per trobar la fotografia més adient. Per falta de temps, no hem pogut fer una foto dels gitanos romanesos arribats recentment a casa nostra. L'objectiu polític del nostre reportatge era mostrar la comunitat rom sense tòpics i no destacar només les condicions de pobresa en la que viu una part important d'ells. Per això hem escollit una foto d'una manifestació realitzada a Bucarest (Romania) i mostrar una vessant activista dels gitanos rom.

El racó il·lustrat

Jordi Borràs

Qui som

DISSENY I COMPAGINACIÓ

Roger Costa

REDACCIÓ

De dalt a baix: Lluç Salellas *
Impressions: Laia Alsina i Mariona Ortiz * Així està el pati: Guillem Sánchez, Lluç Salellas, Laia Alsina, Jesús Rodríguez i Pau Cortina *
Roda el món: Guillem Sánchez *
Observatori dels mitjans: Enric Borràs i Abelló *
Què es cou: Gemma Garcia i Jordi Panyella *
Expressions: Roger Pala i Estel Barbé Serra *

La graella: Roger Costa

FOTOGRAFIA

Edu Bayer i Arnau Bach

CORRECCIÓ

Laia Bragulat, Carles Biosca,

Òscar Canudas i Laura Ruiz

PUBLICITAT

Jesús Hita

DISTRIBUCIÓ

Xavi Camós

SUBSCRIPCIONS

Helena Olcina i Amigo

ADMINISTRACIÓ

Miquel Correa

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits ADSL

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

c/Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902

L'Hospitalet de Llobregat

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de Directa:

redaccio@setmanaridirecta.info
fotografia@setmanaridirecta.info
il·lustracio@setmanaridirecta.info
disseny@setmanaridirecta.info
subscripcio@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 26

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

Ⓜ -Reconeixement. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.

Ⓒ -No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.

Ⓓ -Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.

- Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu

http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/ o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

» El dia 28 de juny és, des de fa quasi quaranta anys, el dia de l'alliberament gai, lèsbic, de dones i homes transsexuals i també bisexuals. La data commemora els disturbis que es van produir durant diversos dies a Nova York després que un grup de gais es resistissin a ser detinguts en una de les conegudes ràtzies indiscriminades fetes per la policia nordamericana. Els fets van passar en un bar que els hi dona nom: Stonewall_

PAÏSOS CATALANS // **ELS MOTIUS QUE LEGITIMEN LA LLUITA CONTRA EL PATRIARCAT**

El manifest del FAGC manté la vigència 30 anys després

Directa Girona

/girona@setmanaridirecta.info/

Fa exactament tres dècades, que el Front d'Alliberament Gai de Catalunya (FAGC), acabat de néixer un any abans, aprovava en una assemblea el seu manifest. Un document que la DIRECTA ha volgut recollir per veure com en aquell moment s'enfocava la lluita des del grup pioner, tot i els embrions, que hi van haver als anys anteriors, en la lluita gai, no només dels Països Catalans, sinó també d'arreu de l'Estat espanyol.

El manifest és un text clau per entendre com en aquella època s'enfocava la lluita gai i lèsbica al nostre país

El manifest és un text clau per entendre com en aquella època s'enfocava la lluita gai i lèsbica al nostre país. De fet, es comprèn perfectament si el situem en el context de finals de l'any 1976 i principis del 1977, quan la situació política estava marcada per la transició i la força dels diferents moviments socials en les seves demandes de drets. Però el manifest també manté la seva vigència al descriure detalladament la situació que pateix el col·lectiu gai, lèsbic i transsexual i bisexual (GLTB) i en les exigències de millora, la majoria de les quals encara no han tingut reposta per part de les administracions.

El text és, en definitiva, un recull de diversos aspectes in-

Marxa del 28 de juny de 2006 a Barcelona

Edu Bayer

terns i externs al FAGC. Combina un anàlisi en profunditat de la societat i de com aquesta afecta a les persones gais i lesbianes amb una descripció del funcionament i dels objectius del mateix FAGC. "El Manifest és plenament vigent, ja que les reclames de llibertat, d'espais de llibertats,... per al col·lectiu de GLTB continuen sent necessàries", afirma Eugeni Rodríguez, portaveu del FAGC.

Contingut revolucionari

Les primeres explicacions del text van destinades a argumentar els motius de l'emblema del FAGC. Segons el manifest, la insígnia d'a-

questa associació té dos triangles: un de rosa, en honor a la forma com els homosexuals eren identificats en els camps nazis, —que inclou també un puny reivindicatiu— i un altre amb els colors de la senyera i les lletres de l'associació". I és que aquest anagrama, per Eugeni Rodríguez, defineix perfectament la línia de lluita del FAGC, ja que té la vessant històrica de realitat: catalana i de classe. Pel portaveu del FAGC, l'element de base és un fet característic clau que s'ha de mantenir si es vol comprendre l'alliberament gai-lèsbic de forma completa.

Més enllà de l'anagrama organitzatiu, el text inclou els dife-

rents motius que legitimen la lluita gai i lèsbica. La forma per fer-ho és relacionar constantment la situació que pateixen els gais amb la voluntat i els valors de les classes dominants, a qui s'acusa de ser la veritable promotora de mantenir un *status quo* basat en el sexisme i l'heterosexisme. Segons el mateix text, les classes dominants utilitzen diverses fórmules per mantenir l'opressió: la família, l'escola, l'església, l'exèrcit o, fins i tot, ciències com la medicina i la psicologia que en aquella època encara no havien rebutjat del tot considerar l'homosexualitat com una malaltia.

Trenta anys després, moltes de les denúncies fetes en aquell manifest segueixen vigents. Segons Eugeni Rodríguez, només en el camp militar, on s'ha suprimit la "mili" i bona part de la legislació referent a aquest àmbit, i l'Organització Mundial de la Salut, que ha rebutjat la concepció de l'homosexualitat com una malaltia, són millores reals dels últims temps.

De fet, el mateix Rodríguez assegura que en altres camps com la família o els mitjans de comunicació tot es manté de la mateixa manera o fins i tot ha empitjorat. En el cas de l'escola a través de l'actitud de l'Església. ☉

Tornen les mobilitzacions coincidint amb el 28 de juny

La Comissió Unitària 28 de juny ha organitzat diferents actes per denunciar la situació en què viu el col·lectiu gai, lèsbic, bisexual i transsexual als pobles i ciutats del país. Aquest any les diverses activitats s'engloben sota el lema "Genera't: construeix sense transfòbia" i inclouen actes a Barcelona, Girona i Lleida. Mentre a la capital de ponent hi haurà una manifestació el proper 28 de juny i, posteriorment, una festa a l'Escorxador, a Girona, la campanya va començar la setmana passada amb un passi de vídeos i xerrades i s'acabarà el proper 29 de juny amb una manifestació i un concert a la Mercè on actuaran Antiherois i DJ Cirera. Finalment, a Bar-

celona, els actes es van iniciar el dimarts 26 de juny amb la presentació de la *Memòria Antidiscriminària 2006/2007* de l'Observatori contra l'homofòbia del FAGC i l'acte multitudinari el dissabte 30 de juny amb una manifestació. La marxa que començarà a dos quarts de set de la tarda a la plaça Universitat recorre el centre de la ciutat. El manifest d'aquesta mobilització insisteix en la necessitat de deixar que cada persona es formuli el gènere que més cregui convenient. A més, el text reivindicatiu demana fer-mesa al mostrar les identitats de cadascú i en lluitar diàriament per l'alliberament complet gai, lèsbic, transsexual i bisexual.

Memòria antidiscriminària

Trenta anys després, però, moltes de les històries personals que succeïen fa tan de temps es repeteixen en la nostra societat. Per això, des del FAGC, es va voler impulsar un projecte basat en intentar aglutinar els diferents casos de discriminació en l'àmbit gai, lesbià i transsexual. D'aquesta iniciativa en sorgeix la *Memòria Antidiscriminària* que es va presentar en la seva última versió el dimarts 26 a Barcelona. La *Memòria*, que en l'última edició va recollir 283 casos d'actes de discriminació de persones gai, lesbianes o transse-

xuals (GLT) i que va elaborar l'Observatori contra l'Homofòbia del Front d'Alliberament Gai de Catalunya, té com a objectius sensibilitzar i crear consciència entre la població GLT.

A més, la Guia serveix per informar a la ciutadania dels drets que disposa el col·lectiu GLT i de les accions que poden emprendre en casos d'agressió i/o discriminació. L'acte de presentació va ser el tret de sortida de les diferents activitats que es desenvoluparan a Barcelona per commemorar el 28 de juny, dia internacional de l'orgull gai.

» En l'àmbit esportiu també existeixen clubs o activitats relacionades amb el món gai i lèsbic. Així, un dels casos més coneguts és l'associació Panteres Grogues, que té per objectiu oferir un espai on gais, lesbianes i bisexuals puguin desenvolupar una activitat esportiva de manera lliure i distesa. L'associació, que està oberta a tothom i va néixer el 1994, té actualment disset seccions, com ara atletisme, ciclisme i voleibol_

SI VOLEU MÉS INFORMACIÓ ANEU A WWW.PANTERESGROGUES.ORG

PAÏSOS CATALANS // MÚSICA, LLIBRES I CINEMA PER LA LLIBERTAT EN LA SEXUALITAT

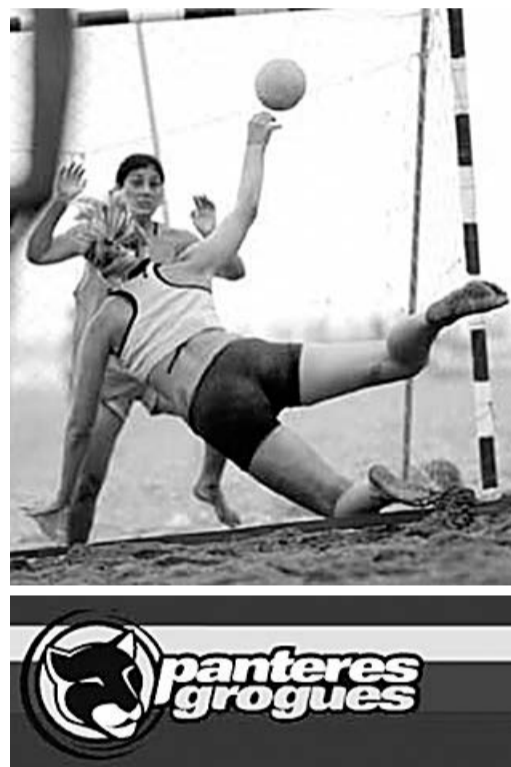
Augment i diversificació de projectes culturals homosexuals

Directa Girona
/girona@setmanaridirecta.info/

La sexualitat és només un dels molts aspectes que configuren la identitat d'un gai o d'una lesbiana. De fet, són múltiples les expressions que trobem dia a dia que defineixen les identitats de les persones. Un dels espais on més es pot observar aquesta tendència és en el camp cultural. Després de tota una història de repressió, el cert és que el nombre d'expressions i activitats culturals i lúdiques relacionades amb el món gai i lesbiana ha anat en

Són múltiples les expressions que trobem dia a dia que defineixen les identitats de les persones. Un espai on s'observa aquesta tendència és en el camp cultural

augment en els últims anys. En aquest número, la DIRECTA ha volgut descobrir alguns dels diferents projectes existents com una mostra del ventall que s'ofe-

gues. Un altre problema que es van trobar va ser la manca de llibres que hi havia en castellà i català per oferir i van decidir solucionar-ho amb la creació d'una editorial, l'Egales. Aquest projecte el porten conjuntament amb una llibreria de Madrid i és clau per fer avançar la llibreria. Còmplices és al carrer Cervantes de Barcelona i, segons les impulsores, és i ha estat un projecte necessari amb una vocació de servei a la comunitat.

www.libreriacomplices.com
www.editorialegales.com

► **Mostra de cinema Lambda**
La Mostra Internacional de Cinema Gai i Lesbià de Barcelona arriba aquest any a la dotzena edició. Aquest festival de cinema, organitzat pel Casal Lambda, s'ha convertit en un espai on descobrir molts films desconeguts que tenen a veure d'alguna manera amb la temàtica gai i lèsbica. Un dels principals objectius de la mostra és "combatre els estereotips que existeixen sobre l'homosexualitat", segons els organitzadors de la mostra. La dotzena edició del festival es farà entre el 5 i el 12 de juliol als Cinemes Casablanca i als auditoris de la Casa d'Àsia, el CCCB i la Bonnamaison. Una de les principals novetats d'aquest any és la inclusió dins el programa de projeccions d'altres gèneres audiovisuals que també tracten l'àmbit gai i lèsbic des de tècniques diferents.

www.cinemalambda.com

reix als Països Catalans, i més concretament a Barcelona, ja que és a les grans ciutats on aquest moviment social sempre ha tingut més força.

► **Antiherois**
Antiherois és un projecte musical que vol anar més enllà de la simple producció de so. Aquest grup nascut fa prop de dos anys es va impulsar, segons els mateixos membres, per omplir la necessitat de "fer música de la terra, en català, de *petardeo* o *elektro-clash* amb Alaska com a màxim exponent". Antiherois és un espai

"frik politicomusical" i ho demostren els seus espectacles interactius, de reivindicació de les "dives catalanes", com Núria Feliu i Mari Pau Huguet, però també, la seva voluntat de lluita contra el patriarcat. Per ells, és imprescindible estendre la lluita antipatriarcal a tota la societat, més enllà de grups concrets. La seves eines per aconseguir-ho són: la ironia, el sarcasme, les projeccions i un concert ple d'improvvisació que se suma al compromís amb els moviments socials i a un rebuig a la fama.
www.antiherois.pccc.cat

► **La llibreria**
La llibreria Còmplices està al bell mig del barri Gòtic de Barcelona i està considerada com la llibreria gai i lèsbica de la capital del Barcelonès. Aquesta botiga va ser impulsada fa aproximadament catorze anys per dues dones estrangeres amb la voluntat d'omplir un buit dins el moviment gai i lèsbic. El projecte, primer negoci de la ciutat dins d'aquest àmbit, més enllà dels bars de nit, va topat amb una societat encara molt atemorida envers l'expressió de l'homosexualitat, segons les seves ideòlo-

La reflexió

La normalització del lesbianisme o la inquietant síndrome de 'The L-Word'

► **D&P. Divines i Perverses**
Quan les lesbianes van començar a aparèixer a sèries televisives, algunes vam emocionar-nos, després vam començar a baixar-nos compulsivament *The L-World*, la qual, per a les profanes, és una espècie de *Melrose Place a lo bollo*. Vam començar a estimular el nostre clitoris sense apagar la tele... havíem trobat un lloc des del qual abandonar-nos a la complaença i la comoditat de tenir un lloc propi al sofà de l'onanisme normatiu.

Algunes, però, vam caure en la reflexió que aquelles dones de plàstic ens feien invisibles com a lesbianes precàries, anul·laven la nostra mirada des del marge esquerre de l'opció sexual. Els texans de la talla 36 que porten les actrius d'aquesta sèrie se'ns suggereixen sovint com una metàfora de l'intent incansable d'encabir-nos dins un model d'afectes, representacions del cos i relacions heteropatriarcal. Però això no és una ressenya per a la secció de cultura de la DIRECTA, és una reflexió crítica sobre la representació de les lesbianes, relacionada amb l'ordre patriarcal i

el desordre que suposem per a aquestes algunes lesbianes feministes.
Potser el món ja no ens increpa (o no tant) amb repugnància quan manifestem en públic sentiments d'afecte, erotisme o luxúria, però aquest alleujament ha tornat com una forta ressaca. L'apel·lació a la normalitat ja no es materialitza en un intent de buscar-nos un xicot... De cop i volta tot és encara més pervers, la normalització exposa la nostra intimitat a haver d'adoptar les noves formes del lesbianisme *cool*: "Llavors deus tenir xicot, no?". I més enllà encara: tota novetat

produeix curiositats inverosímils que sovint cauen en la impertinència... Les lesbianes concretes ens hem materialitzat en les interlocutores d'una abstracció que un cop més no hem triat. "Perquè suposo que, com a dones, no deuen tenir aquests problemes d'incomprensió; jo qualsevol dia em faig lesbiana; perquè els homes no entenen res" o "però, llavors, les lesbianes, com us ho feu?" Són preguntes i mirades mesquines que, ara disfressades de tolerància i progressisme, ens tornen a un espai tancat i ens tracten de prendre, novament, el plaer d'imaginar més.

I és que la clau de tot plegat es resol en un senzill argument, tan antic com el capitalisme: "Tot té un preu a la vida". Ja tenim la llibertat d'anar-nos-en al llit amb qui volguem, però el tribut, que nosaltres, *bolleras*, nova icona de la modernitat, haurem de pagar és el de fer-ho discretament sobre les pautes establertes pel sistema heteronormatiu: adoptant, inseminant-nos, casant-nos, lluint la talla 36 i essent fantàstiques, assèptiques i amb pasta... En qualsevol cas transformant-nos en agents productius i útils per a la perpetuació de la llibertat que el capital ens atorga.

» Des dels anys 90, una de les pugnes més importants i conflictives que hi ha hagut dins dels diferents sectors del moviment GLBT és el suport o rebuig a les desfilades comercials com a reflex de l'anomenat "Mercat Rosa". Mentre el sector més empresarial i institucional no dubta en potenciar aquests espectacles i els negocis de tota mena al voltant de l'àmbit gai-lèsbic, són moltes les associacions de base que a nivell europeu critiquen la mercantilització de la lluita i aposten per altres vies de conscienciació_

PAÏSOS CATALANS // JOAN PUJOLÀS. MEMBRE DEL JAG (JOVES PER L'ALLIBERAMENT GAI)

“La lluita gai, lèsbica, transexual o feminista implica la destrucció del patriarcat i del capitalisme”

Directa Girona

/girona@setmanaridirecta.info/

Què és el JAG i d'on ve?

El JAG havia sortit a mitjans dels anys vuitanta d'un grup de militants del FAGC (Front d'Alliberament Gai de Catalunya) que van creure necessari treballar l'alliberament gai des de l'àmbit juvenil. Així, va néixer una organització amb una assemblea independent del FAGC, però coordinats en la mateixa lluita. Al juny del 2006 es va reactivar oficialment el JAG, perquè ja feia uns anys que estava en "standby", per dir-ho d'alguna manera. Vint anys després de la seva creació, en els cercles del FAGC hem coincidit un grup de gent jove que hem decidit tornar a reprendre la militància del JAG, que de fet no s'havia dissolt mai. No és que hagi desaparegut, però l'hem reactivat.

I ara, actualment, què és?

És una organització de joves que lluita per l'alliberament gai revolucionari als Països Catalans, és independent, amb lligams ideològics amb el FAGC i amb l'Esquerra Independentista i funcio-

Al juny del 2006 es va reactivar oficialment el JAG

nem de manera assembleària, en assemblees rotatives a diferents llocs del país.

I és només a Catalunya?

No ben bé. El JAG té com a marc nacional els Països Catalans, i l'objectiu és arribar a tenir militants arreu del territori. De moment, però, i malgrat tenir militància al País Valencià, el gruix de militants és del Principat.

Quins objectius teniu?

Són en tres línies, sobretot per un costat, lluitem contra la homofòbia institucional, social, cultural... Potser sí que s'ha avançat en alguns aspectes, però no n'hi ha prou. L'homofòbia encara existeix. Des de partits polítics clarament homòfobs fins als instituts de pobles petits on el "bullying" es pateix diàriament.

Clara Carbonell

Com a segona línia, lluitem contra l'encaix del fet homosexual al capitalisme.

Per exemple?

En contra de que les manifesta-

que tothom, de qualsevol edat, pugui demostrar la seva afectivitat quan i on vulgui, des de Barcelona al poble més remot de la Garrotxa, per exemple. Que no es limiti només al gueto de barris concrets on hi ha hotels especials per gais i lesbianes.

I la tercera línia?

L'encaix del moviment a les normes socials del patriarcat. Entenem que la lluita gai, lèsbica, transexual o feminista implica la destrucció del patriarcat i del capitalisme i no intentar encaixar-hi d'alguna manera o d'altre.

Des dels sectors de l'esquerra reformista es proposa l'acceptació amb la condició de que es compleixin les normes socials. Si et cases, si adoptes un nen, estàs acceptat. Si no tens un gènere definit, si vols l'abolició del matrimoni i no dones gràcies per poder casar-te o per poder obrir un bar per gais en un determinat barri. Si per contra decideixes no deixar entrar a les manifestacions el negoci de "l'euro rosa", ja no tens el mateix grau de llibertat, tornes a estar estigmatitzat.

cions del 28 de Juny estiguin patrocinades per les discoteques. O que només poguem mostrar la nostra afectivitat en certs locals de barris de certes capitals. Volem

PAÏSOS CATALANS // PAQUI OCÓN, SÒCIA DE CA LA DONA I MEMBRE DE LA MAMBO

“Existeix un ambient lèsbic de molta visibilitat”

Directa Girona

/girona@setmanaridirecta.info/

Quina anàlisi fa de la situació actual del moviment lèsbic?

Primer de tot, contextualitzem. Suposo que estem parlant del "moviment" lèsbic a Barcelona, com a molt estirar a Catalunya... Veritablement, no sé si hi ha algú que ara mateix pugui parlar de "moviment lèsbic" com a bloc... A mi l'expressió "moviment lèsbic" m'agrada perquè em dona sensació de conjunt, de força, però crec que la situació actual compta amb molts grups, moltes iniciatives, gent individual que es mou, que surt. No és tan un moviment en un sentit polític.

Quines propostes podem trobar?

Per un costat tenim grups "de militància tradicional" com el Grup de Lesbianes Feministes, les dones del Casal Lambda, etc, grups que portem desenes d'anys treballant per la visibilització del moviment de les lesbianes a casa nostra, pels drets, per les llibertats..., per l'al-

Directa Girona

tre, i en augment, iniciatives més diverses enfocades a la música (Les Fatales) o altres àmbits. Crec que la situació actual és una situació de molta diversitat, enormement àmplia, amb no massa connexió d'unes iniciatives amb unes altres, però crec que sumant tot això resulta un ambient lèsbic de molta visibilitat.

Consideres que els objectius inicials han estat assolits o han canviat davant una societat cada vegada més globalitzada?

Crec que estem en un moment complicat pel que fa a les ideologies, als compromisos, als objectius, pel que fa al "moviment lèsbic" i pel que fa als moviments socials en general. Potser molta

gent pensa que un cop aconseguit el dret al matrimoni, amb una llei que està sent un referent legislatiu per altres països del món, doncs ja s'arriba a la igualtat amb els heterossexuals i ja està tot fet.

Crec que la situació actual és uan situació de molta diversitat, enormement àmplia

És obvi que han canviat moltes coses en els darreres dècades a l'Estat espanyol però, al meu parer, aconseguir lleis no ho és tot. El reconeixement dels drets està molt bé, però de fet el que s'ha aconseguit ha sigut una fotocòpia dels drets i deures de "la família heterosexual". Avançar cap el reconeixement dels dret indivi-

duals potser seria el següent pas. Em pregunto si la visibilització que hi ha és la que volien. "La peseta rosa"? Les lesbianes com a consumidoras i res més, les discoteques d'ambient igualment misògines... Era aquesta la sortida de l'armari que volíem??

Consideres que allò "public" continua sent propietat dels homes i allò privat de les dones?

Sí, perquè vivim en una societat masclista. I els mariques i les lesbis també estem educats en aquesta societat. Ser marica o lesbi no vol dir que de cop i volta el patriarcat no t'afecta. Per anar deixant enrera estereotips patriarcals em sembla que no hi ha prou amb anar-te'n al llit amb gent del teu mateix sexe, cal tota la vida i potser una altra després encara. És cert que les dones -lesbianes i no lesbianes- gràcies a la lluita feminista, hem aconseguit guanyar presència als espais públics, però el patriarcat sempre es reinventa amb una rapidesa envejable."

Impressions

Raül García-Durán. /opinio@setmanaridirecta.info/

Economia o Ecologia Social (I) L'administració de la casa comuna de l'espècie humana

Començaré amb Kenneth Boulding, que resumeix l'article: "Per creure que alguna cosa pot créixer sense límit s'ha d'estar boig o bé ser economista".

El meu punt de partida –d'arribada també– és que l'autèntica economia és l'Ecologia Social. Economia ve del grec *oikos-nomos*, "administració de la llar", que després esdevé de la ciutat-Estat, de l'Estat-nació i finalment del conjunt del món, del planeta. Perquè avui, economia és "administració del planeta". I què és l'ecologia si no? Economia i ecologia són –és– "l'administració de la casa de l'espècie humana".

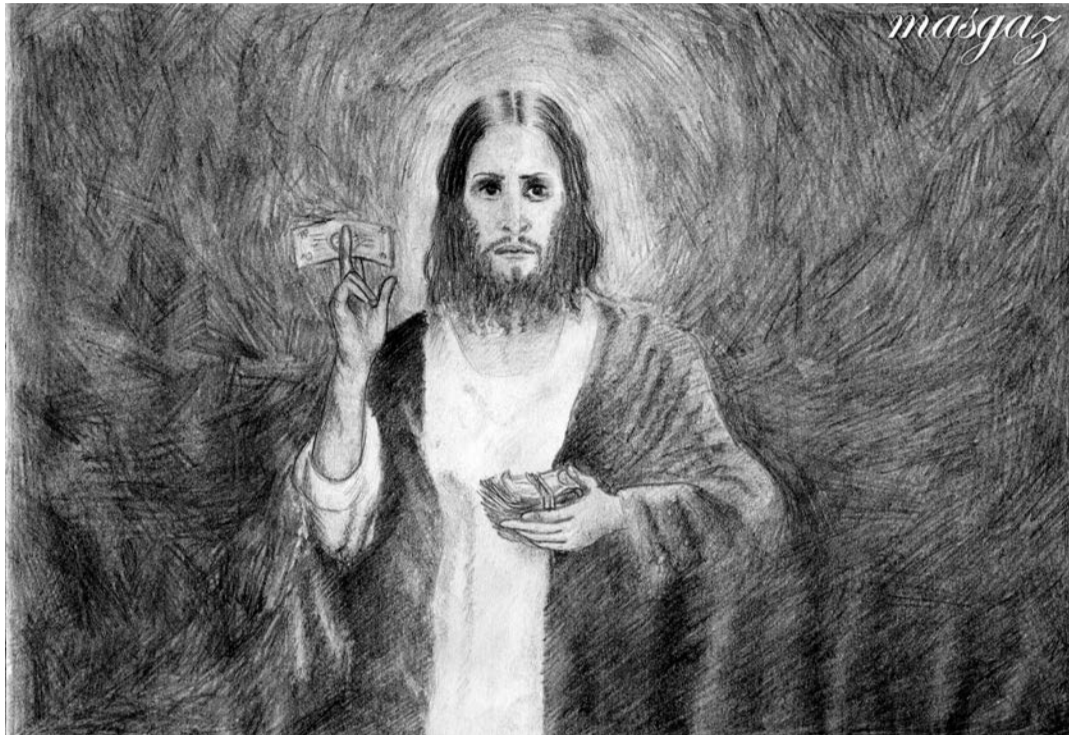
És clar que des de la ciència econòmica oficial –com a defensa de la crítica del materialisme històric– es fa "Economia positiva", és a dir, només estudi d'"el que és", deixant el que pot ser i les conseqüències del que

és, deixant de ser realment economia i convertint-se en crematística, en estudi només del que es pot mesurar en diners, no en béns o realitats físiques. I arribem al nou Déu del capital, els diners, substituït del Déu allunyat pel Renaixement i la Il·lustració.

Per això i per la recerca del capital del creixement màxim del seu benefici es comença a destruir la natura. Tenim massa exemples. No només radicals ecologistes, sinó també científics seriosos, en dos informes del Club de Roma (club dels grans empresaris italians), insisteixen que el creixement té un límit, un límit que –a més a més– ja hem superat: en termes reals, no estrictament monetaris, ja som cada vegada més pobres. (1)

Així doncs, la ciència econòmica ha de reaccionar i crear una branca especialitzada, l'economia del medi ambient, amb unes limitacions grans que faran que el moviment ecologista creï, alternativament, un altra ciència: l'Ecologia Social, l'autèntica economia.

L'economia del medi ambient es manté dins la crematística, intentant mesurar en diners els serveis que proporciona gratuïtament la natura i el cost dels efectes de l'activitat econòmica sobre ella. Així doncs, parla d'"externalitats" –efectes no buscats directament, sinó "externs" a l'activitat– i després tracta de mesurar-les, interioritzar-les, de forma que

Jonás

siguin un cost per qui les genera. S'arriba, així, a preceptes com "qui contamina paga", que lògicament no eliminen la contaminació sinó que la reserven als rics: qui pot pagar pot contaminar, té dret a fer-ho perquè ho ha comprat. Els béns naturals, de tots, es converteixen així en propietat privada.

Contràriament, l'Ecologia Social es presenta com una nova ciència radicalment diferent, oberta, holística. S.Funtowicz i J.R. Ravetz (2) la defineixen com una "ciència postnormal": té en compte la incertesa; busca més

la qualitat que la veritat; explica els seus valors (no presumeix de neutralitat); no parteix de la deducció formal sinó del diàleg interactiu; parteix de la pluralitat de metodologies; considera que és molt el que està en joc i que, per tant, cal aplicar sempre el principi de precaució (si una qüestió no queda clara per consens, val més no fer-la); no està feta per científics sinó per una comunitat estesa d'iguals. Martínez Alier la batejarà amb un nom molt més agradable i explícit: "ciència amb la gent". (3)

Gent que ha de ser conscient, en tot cas, de les seves autèntiques necessitats –com explica Max-Neff (4)–, però aquí no tenim espai i val la pena consultar la font original. L'article continuarà...

(1) Meadows, Randus, Behoens. *Los límites del crecimiento*. FCE, 1972 i Meadows, Randus. *Más allá de los límites del crecimiento*. Aguilar, 1993.

(2) S. Funtowicz i J.R. Ravetz. *Epistemología política*. Cent. Est. Amb. Lat. 1993.

(3) Martínez Alier. *De la economía ecológica al ecologismo popular*. Icaria, 1994.

(4) Max-Neff. *Desarrollo a escala humana*. Icaria.

El meu punt de partida –d'arribada també– és que l'autèntica economia és l'Ecologia Social

Paco Capella i Sergi Saladié. Membres de la Coordinadora Anticementiri Nuclear de Catalunya /opinio@setmanaridirecta.info/

Des de la Catalunya condemnada...

A Catalunya, algú va decidir un dia que les comarques del sud havien de generar l'energia elèctrica del Principat. Així, les nuclears (amb les quals no guanyem per ensurts), la refinaria, les incineradores, les noves centrals tèrmiques, la majoria dels molinets de vent i, properament, les grans centrals solars fotovoltaïques, han estat instal·lades al sud. Amb el tema de l'ITER, una mena de Sant Grial de l'energia, es va utilitzar el municipi de Vandellòs-Hospitalet (sense consultar res amb la població) com a peça de canvi per aconseguir que les oficines anessin a parar a Barcelona. Ara, segons la premsa, el Centre de Recerca d'Energies Renovables, que era la "compensació" per haver tacat (altre cop) el nom de Vandellòs, també va a parar a Barcelona.

Recordem que, sobre l'ITER, deien que crearia uns 6.000 llocs de treball a Vandellòs-Hospitalet; que l'Euromed tindria parada a l'estació de L'Hospitalet (actual-

ment està feta un desastre); que les cases al petit poble de Masboquera es podrien llogar per 1.000 euros al mes (al final han acabat per destrossar l'encant del poble amb un bloc de pisos, i el que ens queda per veure). Recordem que l'actual Delegat del Govern al Camp de Tarragona, Xavier Sabaté, va arribar a dir que els diners que s'havien d'invertir a l'ITER haurien d'invertir-se en un centre de recerca de renovables a Vandellòs-Hospitalet. Recordem que l'exministre i actual President de la Generalitat, José Montilla, afirmava que existia un deute històric amb Vandellòs-Hospitalet (el deute ha estat saldat amb una tèrmica de 800 MW que ja fumeja i qui sap si amb un cementiri nuclear).

Recordem que aquest centre d'investigació en energies renovables, havia de crear-se a Vandellòs-Hospitalet, segons la "Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu

Les instal·lacions energètiques, quan són potencialment positives (absència de contaminació, risc baix, llocs de treball qualificats, bona imatge...), "casualment" sempre van a territoris centrals

sobre les energies renovables", publicat al Diari de Sessions del Parlament de Catalunya de 14 d'abril de 2004. Aquesta moció es va aprovar per unanimitat de tots els grups parlamentaris.

Coses de la vida, els edificis del Centre de Recerca d'Energies Renovables i de l'ITER, a Barcelona, un al costat de l'altre.

Però no és d'estranyar. Com sempre succeeix en relació a les instal·lacions i/o infraestructures energètiques quan són potencialment positives (absència de contaminació, risc baix, llocs de treball qualificats, bona imatge...), tots els territoris es "barallen" per tenir-les, i "casualment" –com es va veient– sempre van a parar a territoris centrals. En canvi, quan són potencialment negatives (contaminació, risc alt, nombre baix de llocs de treball qualificats, imatge negativa...) ens proposen com a "candidats" (com va passar recentment amb l'ITER, o ja fa més anys amb les nuclears), als territo-

ris "marginals" i "perifèrics", sense consultar-nos per res si ho volem o no. El model de reequilibri territorial català, si més no, no deixa de ser una mica estrany.

Que tothom ho sàpiga: el govern de la Generalitat no ha actuat d'acord amb el mandat del Parlament. Però l'Ajuntament de Vandellòs-Hospitalet tampoc ha actuat decididament per tal que aquest centre fos una realitat al municipi.

Els polítics aproven mocions i s'omplen la boca de falses promeses que mai arriben a complir. El nostre territori es van omplint de centrals de generació elèctrica. Ara toca la ubicació del Cementiri Nuclear. Ben segur que al Fòrum de les Cultures no anirà a parar, d'això no en tenim cap dubte. Ah, i ens diuen que millor que callem, que no fem soroll.

Lamentable, després es queixen que la gent no va a votar, després et diuen que no t'involucres en política. Per a què?

Joan Teran. Militant d'Endavant /opinio@setmanaridirecta.info/

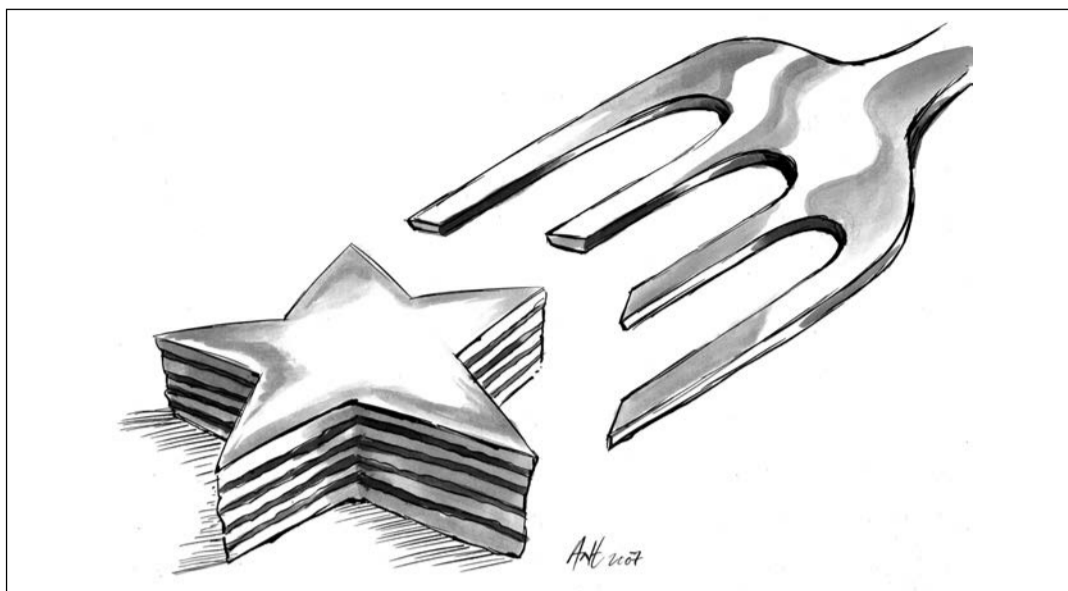
Les CUP més enllà del 27 de maig

aparició de les Candidatures d'Unitat Popular en el panorama mediàtic oficial, gràcies als remarcables resultats obtinguts a molts dels llocs on es presentava —entre els quals cal comptar diverses capitals de comarca—, ha donat lloc a la visualització a nivell de masses, per primera vegada des de la desaparició de Terra Lliure, d'un independentisme polític més enllà de les sigles d'ERC.

És un error pensar, com moltes de les anàlisis dels resultats del 27 de maig han donat a entendre, que les CUP apareixen pel desencís d'alguns sectors populars arrel de la política de pactes d'Esquerra. Clar que molts dels vots aconseguits per aquestes candidatures es poden explicar així. Però no és menys cert que, abans d'aquesta campanya electoral, l'esquerra independentista ja era una realitat ben palpable arreu dels Països Catalans, en forma d'organitzacions polítiques i sectorials com Endavant, Maulets, la Coordinadora d'Assemblees de Joves de l'Esquerra Independentista, el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans, l'organització antirrepressiva Alerta Solidària o la Coordinadora Obrera i Sindical, a més d'una llarga llista de casals, ateneus i col·lectius locals i de tot tipus que

podrien ocupar tot l'espai d'aquest article i més. Un sector polític ampli i plural, el de l'esquerra independentista, que ha estat part activa i indestruïble del cicle de lluites polítiques i socials de la darrera dècada. És a tota aquesta massa crítica de gent, pràctiques i organització on cal buscar l'explicació de fons dels resultats obtinguts per moltes CUP i altres candidatures similars en les darreres eleccions municipals.

Tenir clar d'on provenen les CUP és important, no només per als que han conegut aquestes sigles durant aquesta campanya electoral o després dels resultats, sinó sobretot per tots els homes i dones, joves i no tan joves, que formem les CUP i la mateixa esquerra independentista. Tinguem a mà la lliçó d'en Raimon: "qui perd els orígens perd la identitat". La lluita municipal no és, ni ha estat mai l'aposta estratègica de l'independentisme, en el sentit que es cregui que és a través de les institucions que s'assolirà l'alliberament nacional, social i personal. Al contrari, la lluita municipal no és sinó un front de lluita, una eina més —important, això sí— per avançar les lluites populars. És a través d'aquestes lluites que construïm els Països Catalans, a través de l'organització i la mobilització

Anthony Garner

popular en defensa dels drets polítics i socials, del dret a un habitatge digne, del dret de respectar i gaudir del nostre entorn natural, tenir un treball digne, i en definitiva, el dret de decidir el nostre futur com a persones i com a poble. Són aquestes lluites la raó d'ésser de les CUP. L'esquerra independentista i els sectors que, amb ella, configuren les CUP no poden rebaixar les seves aspiracions a convertir-se en una ERC o una ICV més. No han de voler canviar-se el lloc amb unes forces domesticades i apoltronades dins les insi-

tucions principatines. Uns partits que, per cert, ja estan meditant (i posant en pràctica) les seves maniobres de maquillatge polític per "recuperar els seus votants naturals". Com si aquests fossin propietat d'algú!

Cal anar més enllà. Com deia recentment una companya, cal sobrepassar les urnes, estendre els llaços de connexió, acció i solidaritat. En el context de misèria política, de precariat social i de passotisme generalitzat que regna arreu del país, les CUP i altres candidatures "esquerranoses" es presenten com una espurna d'es-

perança en el panorama polític. Primer, perquè representen quelcom de qualitativament diferent de la resta de partits institucionals. Però també perquè han permès visualitzar per primera vegada les potencialitats del vell projecte de la unitat popular, aquella unitat amb què s'identifiquen —o es poden arribar a identificar— totes aquelles persones que ens rebel·lem davant del present i el futur que el "capitalisme del totxo", del turisme i del treball precari ens reserva als habitants d'aquest racó de món que anomenem Països Catalans.

Josep Prat. Enginyeria Sense Fronteres /opinio@setmanaridirecta.info/

'Biocombustibles'?

Recordem aquells iogurts dels quals la Comissió Europea va culpar Espanya de confondre el consumidor permetent l'ús del terme "bio"? Ara, apareix un nou embolcall per al gasoil i les gasolines, els anomenen Biocombustibles. El nom induïx cínicament a pensar que practiquem l'ecologia mentre cremem quilòmetres amb els nostres cotxes. Molt de compte amb l'etimologia, que no ens enganï amb el Bio!

La Directiva 2003/30/EC estableix que, abans del 2010, el 5,75% del combustible usat per a

transport estigui format de combustibles líquids d'origen vegetal, als quals ens referirem com Agrocombustibles. Aquest percentatge s'eleva fins al 10% per al 2020. La Unió Europea ja ha assumit que és impossible conrear al nostre territori tota la matèria primera per aconseguir aquest objectiu, per la qual cosa pretén incentivar la producció de cultius energètics en altres països.

Això podria portar-nos a la idea d'oportunitat per als països del sud, que podrien trobar una alternativa comercialitzadora a la seva producció agrícola i una

millora de nivell de vida. L'experiència d'Enginyeria Sin Fronteres en comunitats rurals d'Argentina ens demostra el contrari. El model agroindustrial imposat afavoreix la realització de cultius extensius i altament mecanitzats, l'ús de llavors modificades genèticament i l'abús d'agroquímics. Aquest model provoca esterilització de terres, contaminació de terres i aqüífers i una imminent pèrdua de biodiversitat. És perjudicial per al medi ambient i, a més, exclou la manera de vida tradicional de la pagesia, l'expulsa de les seves terres i nega el dret

dels pobles a la Sobirania Alimentària. La producció d'agrocombustibles a gran escala i sense mesurar les conseqüències pot desequilibrar greument l'abastament alimentari bàsic i amenaçar el desenvolupament rural dels països productors del Sud.

A més, la producció lluny del punt de consum implica un transport de matèries primeres o derivats que generaran emissions de CO₂. Aquesta tecnologia només ha demostrat ser positiva a petita escala, amb la producció d'oli per a autoconsum en maquinària agrícola o el reciclatge d'olis usats.

L'ús d'agrocombustibles no pot imposar-se amb la idea de mantenir l'actual nivell de consum energètic i les seves tendències de creixement. Per reduir l'ús de derivats del petroli, és necessari promoure un altre model de transport que disminueixi les necessitats de combustible i fomenta l'estalvi i eficiència energètica. La Unió Europea s'ha de plantejar l'anul·lació de les mesures que fan obligatòries l'ús a gran escala d'agrocombustibles, en tant no es donin les condicions que evitin els impactes ambientals i socials negatius i irreversibles que poden causar.

Publicitat

10 anys
HACE COLOR
 NO MUSIC. NO LIFE

FERMIN MUGURUZA
AFRO-BASQUE FIRE BRIGADE
LA KINKY BEAT
NOU

NO MUSIC NO LIFE
10^E ANIVERSARI D'HACE COLOR
 CLOENDA DEL FESTIVAL CRULLA DE CULTURES
MATARÓ, PARC CENTRAL. DISSABTE 21 DE JULIOL
 PORTES: 20:30 / INICI: 21:30

ORGANITZA: **hace color** MATARÓ, CRULLA DE CULTURES 2007
 RECOMANA: **enderrock** **CAÑAMO directa**

+ 2 MINI DJ'S

Navegant per la xarxa @

Una qüestió d'alçada

Som conscients que ho diem moltes vegades, però, és veritat, hem navegat per un bon conjunt de mars de la xarxa i, al final, l'àncora s'ha tornat a clavar al port del fòrum dels Mossos d'Esquadra (mossosdesquadra.com). El segrest d'un grup de manifestants a Barcelona sembla que els ha passat per alt i prefereixen parlar de qüestions d'aquelles que relament els preocupen, aquelles que no deixen dormir tranquils els ciutadans, aquelles per les quals la humanitat no avança... Aquesta vegada, la cosa va de tamanys...

Tot comença amb un pare preocupat, que diu que el seu fill Jordi (que té la carrera d'advocat, està musculat i s'assembla a Superman) no pot ser mosso perquè és massa baixet (el mínim que es demana és 1'65 metres, si ets un home), mentre que, si fos una dona, "donaria la talla" (1'60 metres). El pare diu que, veient el vídeo de Les Corts i com les mosses apallissen una noia russa, no creu que la discriminació positiva s'hagi d'aplicar en el cas de les dones i anuncia que el noi que vol ser mosso arribarà fins als jutjats (us recordem que és advocat) pel que considera una "discriminació per raons de sexe".

I què en pensen els qui haurien de ser els seus futurs companys? Doncs 104.1 escombra cap a una altra casa: "Si realment té vocació i està disposat a sacrificar-se pot anar al Cuerpo Nacional de Policía, perquè han baixat l'alçada mínima dels aspirants masculins. Ara que, quan li preguntin quins són els motius pels quals vol fromar part del cos i digui que perquè no li quedava cap altre remei...".

Wei es mostra més pràctic: "Doncs que el noi hagués nascut més alt. Igual que no poden entrar els grossos ni els anorèxics. Un policia ha de tenir una forma física dins d'uns límits. Posa un de 130 quilos que, quan hagi baixat del cotxe, ja hauran violat 30 nenes (...) Som policies, no clauers de Playmobil!".

Airgam discrepa: "Penseu que la gent alta acostuma a ser més matussera i menys àgil amb el seu cos que no pas els baixos. La feina policial no consisteix només en ser repressiu amb els dolents".

I Wachi respon: "D'acord, en el repartiment, el que a alguns els va tocar va ser alçada, però els van rebaixar les neurones. Ja ho deia la meua àvia... no es pot tenir de tot".

Mentre una que es fa anomenar Noia rebat irada: "Hi ha moltes noies que tampoc poden entrar per alçada i no van plorant pels fòrums. Són les normes i s'han d'acceptar, agradin o no".

Finalment, OPS resumeix tota la discussió de manera simple: "Desperta, el món no és just"... I ens ho diu un mosso!

Abocats a l'acció

Javier Gome Balàfia

Tots volem el "Segrià Net". Estem en un moment delicat: una empresa privada amb la complicitat de la Generalitat (centrada a Barcelona, precisament d'on prové tota la merda que ens volen endossar) vol construir un macroabocador (70 hectàrees, 1500 tones de residus/dia, el més gran de Catalunya). L'operació només garanteix un suculent profit econòmic a l'empresa executora i als venedors del terreny; l'ajuntament de Gimènells obtindria les taxes de les instal·lacions i, amb tots els altres consistoris (Gimènells, Almacelles, Pla de la Font, Raimat, Suchs), rebrien quantitats "x" en funció dels residus dipositats. Quin negoci és aquest comparat amb la pèrdua irreversible i absoluta d'un paisatge natural i l'enverinament irremeiable del subsòl de la Vall de Camarasa?

Com pot ser que quatre individus puguin decidir hipotecar el valor de tota una terra... Què els volem deixar a les generacions futures?

La Plataforma Segrià Net - Salvem la Vall de Camarasa té el poder de l'acció i té una posició clara en el debat que proposa, però encara hi ha massa moderació en el seu discurs. Si no voleu abocadors heu de cridar més clar i més fort.

Des de Lleida (on la remota influència dels beneficis econòmics ja no són cap temptació), i en concret des del partit polític SOC, no veiem cap debat: els abocadors de residus aliens als generats per la pròpia població que habita a la terra són inadmissibles.

El debat prové del fet que els abocadors reflecteixen el veritable problema: Volem una civilització que continuï creixent amb l'insostenible model neoliberal (explota i consumeix)? Fins quan podrem fer-ho?

Bloqueig davant l'FNAC

Una Mercè Barcelona

No podem continuar endavant. Allí, escortats per totes bandes. Darrera nostre 30 "furgones" (amb llums i aires, tot funcionant). Llargues files d'antiavalots, a banda i banda, davant, darrere. Tancades com

El franquisme ressuscita a Osona

Jamal El Messiani Vic

La societat osonenca ha sigut, des de fa anys, una societat receptora de persones immigrades de tot l'Estat i d'altres països del món. Ha demostrat sempre una gran maduresa i una excel·lent capacitat integradora. Els immigrants, colze a colze amb la gent de la comarca, hem estat treballant per aconseguir la cohesió necessària per viure en pau.

Des de fa uns anys, però, ha aparegut a Vic un virus. És un virus del passat que vol trencar amb aquesta convivència modèlica. És un virus que, a més, amenaça d'estendre's per tot Catalunya. És un virus que es diu feixisme i que molts ens pensàvem que ja estava eradicat, però que sembla que alguns tenen ganes de fer ressorgir. N'hi ha que diuen que han votat la PXC perquè estan "empipats". Amb tots els respectes... però això no és un argument lògic. Ni tan sols és un argument. Quan Hitler matava jueus, els qui el votaven també estaven "empipats"?

Si hi ha petits problemes de convivència ("un veí no em deixa dormir", per

exemple), la solució és parlar-ne, no generalitzar el problema i aplicar-lo a tot un col·lectiu.

La PXC ha arribat a l'extrem, absolutament denunciabile, de fer córrer un pamflet amb noms reals de gent d'aquí, compromesa en la defensa de la diversitat cultural, com si en fossin els autors. És la mateixa tàctica que feia servir Goebbels, ministre de propaganda del tercer Reich, a l'Alemanya dels anys trenta i quaranta, quan governaven els nazis.

El partit de l'Anglada s'hauria d'il·legalitzar, ja que incompleix clarament l'article 510 i altres del Codi Penal vigent.

La feina de tots nosaltres, doncs, ha de ser aturar de nou aquest feixisme ranci de l'ultradreta i vacunar la nostra societat d'aquest virus. Seguirem treballant. Les circumstàncies actuals, lluny de desmoralitzar-nos, encara ens faran més forts; renovem la nostra crida als ciutadans per tal d'aconseguir una opinió pública que exigeixi els drets i llibertats de tots.

Feixisme mai més, ni a Vic ni enlloc!

Cartes

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar: signatura, localitat i contacte

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a cartes@setmanaridirecta.info

o per correu postal a Juan Ramón Jiménez, 22, 08902 Hospitalet de Llobregat

estem, al mig del carrer.

Sentiment de por, que poc a poc es va adaptant a aquella situació tan surrealista. I és la paraula que més es repeteix, entre nosaltres.

De tant en tant, un o altre ensurt amb cop de porra. No podem sortir, no poden entrar. Un helicòpter dels Mossos sobrevolant-nos continuament, bones imatges, suposo.

Bloqueig mental. Som poques, són massa. Totalment desproporcionat, per a nosaltres. Només manifestem allò que també passa i no se sap, ni es vol saber. La crítica fa por, res de nou.

Paraula *versus* porra. Des de fora —perquè (connotat pels mateixos antiavalots) ja s'ha assumit dins i fora— ens van arribant ampolles d'aigua, galetes, tabac... I a dins, una pancarta mòbil que tapa aquelles que han d'orinar

l'aigua ingerida (necessitats humanes!).

Col·legues que ja han tastat la porra per fer fotos. Fotografies en un lloc i d'una situació no fotografiable. Impotència de no poder abraçar-la, està a fora. Més que reben cops de porra. Aquell que vol sortir... cop de porra, un cop rere l'altre. M'escandalitza tanta brutalitat gratuïta. Dubtes de com pot acabar allò. Tenen les armes. Es passa una pancarta a fora, la despleguen. Carreguen contra les de fora. Més surrealista.

Abraçades en tot moment. La seva repressió t'uneix. I aquesta unió dóna força. Força per no desistir. Força per resistir.

Es fan les nou, les deu i, quan sembla que anem per la tercera hora, hi ha una fila de Mossos que es retira.

Aplaudiments. Començo a pensar que no hi haurà ball de bastons per finalitzar la festa, però no em queda gaire clar quan veig que els de l'altra banda treuen la porra. Finalment, es retiren.

No es veuen pas mitjans de comunicació gravant, així sí, l'helicòpter s'ha perdut ben poc de tota la vetllada.

Així està el pati

› Pàgina 11
Centenars de veïns i veïnes del Baix Llobregat es van manifestar a Sant Feliu per a la reducció de la contaminació atmosfèrica industrial

› Pàgina 12
La Coordinadora d'Assemblees de Joves de l'Esquerra Independentista entrega un miler de plaques falangistes a l'administració

› Pàgina 16
El pagès Josep Pàmies, condemnat a pagar una multa de 22.540 euros per una falta de desobediència a un agent de la Guàrdia Civil

CATALUNYA // LA DENÚNCIA VE PROVOCADA PER QUATRE ACTUACIONS DELS MOSSOS

Querrela popular contra Interior pel 'pastoreig' a les manifestacions

Col·lectius antirepressius presentaran una acusació per vulneració de drets fonamentals arrel de l'anul·lació del dret a manifestació i a la lliure circulació

Agnes Tortosa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Es encerclaments, les agressions i fins i tot, el segrest durant hores de centenars de persones enmig de la via pública seran denunciats davant dels tribunals. Es tracta d'una iniciativa sorgida des de l'Assemblea de Col·lectius Antirepressius que va organitzar la marxa del 17 de juny a Barcelona, una protesta que va

La iniciativa popular es vol materialitzar a començaments del mes de juliol

patir durant quatre llargues hores un ferri i contundent encerclament a la confluència del carrer Pelai amb la rambla de Canaletes. Diverses persones van haver de fer-se les seves necessitats a sobre, un nen de poc més de deu anys va haver de sortir del setge després d'una llarga mediació amb els caps policials i alguns viants van llançar aigua i menjar als manifestants per mostrar la seva solidaritat. Els agents van confiscar pancartes basant-se en un decret dels anys 70 i van apallissar i detenir un noi mentre l'escorcollaven. La iniciativa es vol materialitzar a començaments del mes de juliol i vol denunciar la conculcació sistemàtica de drets i llibertats fonamentals per part del Departament d'Interior.

La reflexió

Del 'pastoreig' a l'encapsulament: noves formes de control

Jaume Asens
(Vocal de la Comissió de Defensa dels Drets de la Persona del Col·legi d'Advocats de Barcelona)

El "pastoreig". El primer cop que en vaig sentir a parlar va ser en veu del Cap Superior de Policia de Barcelona, Miguel Ángel Fernández Ranaño, va ser al 2001 durant el seu interrogatori com a imputat pels fets del 24 de juny d'aquell any (durant la manifestació de rebuig a la marxa del Banc Mundial). L'imputat Ranaño explicava el motiu pel que no es va utilitzar

Manifestacions encerclades per mossos el 19 de maig i el 9 i el 17 de juny (de dalt a baix)

La cadena de comandament

Quan es denuncien actuacions com les del 17 de juny, sempre s'acostuma a arribar a una dissolució de responsabilitats sense noms i cognoms. Però no és així. Els agents de la Brigada Mòbil estaven dirigits per Simón, Ramón, Manel i Miquel, que tot i no dur número de placa, són quatre dels màxims responsables de la unitat antiavalots que segrestava la manifestació. Segons ells, només rebien ordres. En aquest cas qui donava ordres era Joan Miquel Capell, màxim responsable dels Mossos a Barcelona. Aquest fins i tot va consultar el seu cap, Rafael Olmos (Director General de la Policia) alhora de decidir si continuava el setge policial a la marxa. Per sobre d'ell i en aquest ordre: Joan Delort, Joan Boada i Joan Saura. No sabem si foren o no consultats en el cas concret del 17 de juny, però sí podem certificar que l'estratègia d'envoltar i segrestar manifestants va ser decidida i aprovada en una reunió en la que hi van participar Boada, Saura i Delort. La raó oficial esgrimida és impedir les pintades.

200 immobiliàries i oficines bancàries sabotejades

La suma de sabotatges i accions contra seus d'empreses immobiliàries i oficines bancàries a la ciutat de Barcelona durant el mes de maig supera les 200 seus afectades. Panys siliconats, vidres trencats i pintades a la majoria de casos. Totes elles s'han reivindicat a portals d'Internet, però n'hem pogut constatar la seva veracitat a llocs com el carrer Joan Güell, la Via Júlia o el carrer Gran de Gràcia. En aquesta ocasió, la patronal del sector de les immobiliàries no ha volgut fer cap denúncia pública dels fets. Fins i tot, algunes oficines han negat haver patit cap sabotatge després de ser consultades per periodistes. Cal recordar que bancs, caixes i immobiliàries són el sector que major pressió ha exercit per a que es prohibissin específicament les manifestacions del moviment okupa. Ara, aquests sabotatges es produeixen fora del marc de les manifestacions.

ESTAT ESPANYOL // EL GOVERN DEL PSOE INICIA LA PRIVATITZACIÓ DE LA SEGURETAT SOCIAL

CCOO i UGT tenen grans ingressos procedents de la gestió de pensions

Directa Terrassa

/terrassa@setmanaridirecta.info/

Aquest 8 de juny el Consell de Ministres de l'Estat Espanyol va aprovar un projecte de llei per regular la gestió del Fons de Reserva de la Seguretat Social (FRSS), on estableix que una part d'aquest fons pugui ser invertit a borsa. El projecte ha rebut el suport tant dels sindicats CCOO i UGT com de les patronals CEOE i Cepyme. Fins ara el FRSS només es podia invertir en Deute Públic emès per Alemanya, França o Països Baixos, on s'aconseguia

Els sindicats i el BBVA són accionistes de Gestión de Previsión y Pensiones S.A

una rentabilitat econòmica del 5% de mitja anual, mentre que als fons privats de pensions el marge pot arribar al 25%.

L'obtenció de més benefici és l'argument pel qual el PSOE, sindicats i patronals han decidit que es pugui invertir en borsa una part encara no acordada del FRSS, que en síntesi es va crear per fer front a situacions de dificultats de finançament del sistema de pensions, però que actualment té un superàvit de 40.334 milions d'euros. Aquesta triple aliança té la seva explicació.

► L'interès del PSOE

La privatització de part del FRSS implica la cessió de fons a mans de gestors privats que disposaran de llibertat per decidir en quins valors s'inverteix. Tot i que aquests gestors privats s'escolliran sota la Llei de Contractes de l'Estat, dins les esferes polítiques s'ha dit que les gestions dels fons poden ser atorgades a persones properes a Zapatero, que el PP ha anomenat "Clan Intermoney", fent referència a l'em-

Una pensionista comprant al quiosc que es troba davant la Borsa de Barcelona

Arnau Bach

presa intermediària financera on hi han treballat persones com el polèmic Miguel Sebastian, exassessor econòmic del president i candidat fracassat com alcaldable a Madrid; David Vegara, actual Secretari d'Estat d'Economia o Carlos Arenillas, vicepresident de la Comissió Nacional del Mercat de Valors (CNMV). Tot plegat deixa veure com, mitjançant aquesta operació, el PSOE aconseguirà un gran poder de pressió en el mercat financer i les empreses que cotitzen en borsa i alhora (in)directament proporcionarà a persones properes al partit alts ingressos per comissions en operacions de borsa.

► L'interès de CCOO i UGT

Potser algú s'havia sorprès de que els sindicats hagin participat d'una decisió d'aquests tipus, però el cert és que des de ja fa anys els sindicats estan embranchats en el negoci financer dels

fons de pensió privats dels quals han estat grans promotors. De fet l'any 1999, CCOO i UGT, sindicats majoritaris del sector de la banca, van demanar al BBVA que creessin un fons de pensions que es convertiria en el segon de l'Estat Espanyol després de Telefónica.

Actualment els sindicats i el BBVA són accionistes de "Gestión de Previsión y Pensiones S.A", empresa que disposa de la concessió del fons de pensió dels funcionaris de l'Estat i on els sindicats se'n porten el 15% dels beneficis i el banc el 70%. L'any 2002 l'empresa va aconseguir uns beneficis de 1,3 milions d'euros i al 2003 els sindicats i la Generalitat de Catalunya van acordar la creació d'un fons de pensions d'aportació obligatòria pels 140.000 treballadors de l'administració catalana. Alhora, CCOO i UGT es van embutxacar prop de quatre milions d'euros entre 1992 i el 2004 per la seva

participació a Fonditel, l'empresa que gestiona les pensions dels treballadors de Telefónica.

► L'interès de la Banca

Segons el Ministeri d'Economia i d'Hisenda, les aportacions als plans de pensió durant el 2006 van arribar als 8.248 milions d'euros. De fet la demanda dels fons de pensions privats ha estat creixent en els últims anys sobretot com un instrument per complementar les raquítiques pensions públiques i perquè el govern les ha promogut permetent que rebin avantatges fiscals en la declaració de la renda. Però de fet, l'objectiu de bancs i caixes és fer el primer pas cap a la privatització de fons públics i les pensions són la principal partida en la Despesa Pública, la privatització del FRSS els hi pot proporcionar grans volums de diners per a entrar en la competència a nivell europeu i internacional.

► Les crítiques arriben des de més a l'esquerra

Davant d'aquesta situació, sectors crítics d'esquerres i el teixit social han coincidit en que no es pot jugar a borsa amb les pensions de la població. Sobretot han denunciat que els mateixos protagonistes l'any anterior van decidir rebaixar les cotitzacions socials als empresaris afectant el finançament de la Seguretat Social.

Alhora reivindiquen el reforç del raquític Estat del Benestar, el increment dels impostos al capital financer i especulatiu, que la ciutadania hauria de poder decidir què es fa amb els seus diners, que les pensions han de ser dignes i han d'estar garantides i, sobretot, que no es sobreposin els interessos dels bancs i caixes als drets econòmics i socials de les persones. ☺

La reflexió

Els tentacles neoliberalers, la reducció de drets

Guillem Fernández Economista

Portar a borsa part del Fons de Reserva de la Seguretat Social, com ja fan altres països europeus, demostra com l'Estat Espanyol s'incorpora poc a poc al projecte neoliberal europeu de crear un mercat de capitals dins la UE que reportarà grans beneficis a bancs, caixes i companyies asseguradores. Alhora l'opció adoptada pel PSOE, patronals i sindicats deixa

entreveure que s'aproximen reformes neoliberals contundents en el camp de les pensions, com l'increment de l'edat de jubilació o l'augment dels anys de cotització per calcular-les. Tot plegat és un altre pas en l'onada neoliberal que venim patint des dels anys 80, amb polítiques liberalitzadores, desreguladores i privatitzadores que volen reduir la gestió i el control públic en aquells camps on les empreses privades puguin aconseguir majors beneficis. Les

pensions han estat sempre en el punt de mira de bancs i caixes perquè són les que mobilitzen gran part dels diners de qualsevol Estat. Per aquest motiu, les entitats del capital financer han finançat sempre estudis per promoure la inviabilitat dels sistemes públics de pensions, basant-se amb l'argument de que cada cop el major nombre de persones grans i jubilades no podran ser mantingudes pel descens de cotitzacions de treballadors/es a

la Seguretat Social. L'últim cas ha sigut el de la Fundació de Cajas de Ahorro, que va finançar l'estudi a David Taguas, exsubdirector del servei d'estudis del BBVA i que ara és el director de la Oficina Econòmica de la Moncloa i assessor de Zapatero, el qual ha proposat que l'edat de jubilació s'allargui fins als 70 anys. Doncs bé, els excedents que s'invertiran a borsa demostraran que el sistema no està en crisi i, si en un futur ho pogués estar, les pensions es podrien

pagar a càrrec dels Fons Generals de l'Estat. Potser la principal lliçó que hem d'extreure d'aquesta situació és que la ideologia neoliberal impregna partits de dretes i "d'esquerres" i que els sindicats majoritaris avui són instruments d'Estat.

Un Estat que va variant les seves funcions per esdevenir un agent del capital internacional que només es pot aturar organitzant les resistències en favor dels drets econòmics i socials.

BAIX LLOBREGAT // MANIFESTACIÓ DE MÉS DE 700 PERSONES PER UN AIRE NET

L'administració mediambiental no frena la contaminació atmosfèrica

☞ **Oriol Matadepera**
/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

El dijous 21 de juny més de 700 persones es van manifestar pels carrers de Sant Feliu de Llobregat contra el projecte d'incineració de residus que pretén implementar la multinacional cimentera Cemex a la seva planta al municipi, coneguda com la Sanson. Samarretes, pancartes, xiulets i crits a favor d'un aire net van recórrer durant una hora diferents barris del poble en la primera gran acció de la nova Plataforma. La valoració

El 2004, la Sanson va emetre el doble de partícules que tots els turismes que circulen pel Baix Llobregat i Vallès

va ser molt positiva i als parlaments finals es va recordar "la necessitat d'anar tots junts per poder aturar el projecte" i el recolzament d'altres plataformes que pateixen projectes similars. Al finalitzar la manifestació es

van lliurar les al·legacions de la Plataforma a l'Ajuntament, (governat per PSOE, CIU i ERC -aquesta darrera formació té la regidoria de Medi Ambient) amb l'objectiu que "rectifiqui els seus errors i escolti la veu del poble i no la de l'empresa cimentera".

► **Responsabilitat institucional**
La Plataforma Aire Net s'oposa a un projecte on l'antic alcalde de Sant Feliu de Llobregat, Francesc Baltasar (IC-V), hi té molt a veure, ja que avui dia és el conseller de Medi Ambient de la Generalitat, acompanyat per qui era la seva regidora d'urbanisme, Maria Comelles, actual directora de Qualitat Ambiental del Departament. El mateix conseller va afirmar recentment que només la contaminació produïda pels vehicles a motor provoca la mort d'entre 3.000 i 4.000 catalans cada any.

D'altra banda, la ministra espanyola de Medi Ambient, Cristina Narbona, diu que la contaminació de l'aire causa 16.000 morts prematures a l'any a l'Estat espanyol. Amb dades de 2004, la Sanson de Sant Feliu va emetre 176 tones anuals de partícules, el doble del que emeten tots els turismes que circulen pel Baix Llobregat i el Vallès i la meitat del que emet tot el sector de refinaria de gas i petroli a Catalunya (364 tones).

La passivitat institucional és tan alarmanant que fins i tot la fisca-

Manifestació a Sant Feliu de Llobregat

Jordi Rebolgar

lia de medi ambient, en la seva memòria de 2006, acusa el Departament de Baltasar d'una "escassa i gairebé anecdòtica actitud a l'hora de denunciar delictes mediambientals" i de "falta de col·laboració efectiva". Al govern de la Generalitat l'interessa treure's de sobre part del problema

dels residus, ja que la seva política de deixalles no aposta realment per la recollida selectiva i els volums de residus generats continuen augmentant a tot arreu.

► **La multinacional Cemex**
La multinacional originària de Mèxic s'ha convertit en 100 anys

d'història en la tercera productora mundial ciment. Segons el portal *web transnationale.org*, Cemex té més de 18.000 milions d'euros de vendes anuals, té activitat a un paradís financer i al seu historial hi trobem dos actes de delinqüència financera i tres actes de corrupció directa o lobbying. El 1992 va iniciar la seva

El conseller de medi ambient diu que la contaminació dels vehicles a motor provoquen la mort d'entre 3.000 i 4.000 catalans a l'any

expansió mundial comprant a través de Banesto i amb comissions milionàries per Mario Conde i els seus, Valenciana de Cementos. En quinze anys, Cemex España S.A. compta a l'Estat espanyol amb disset fàbriques, 80 plantes de formigó, quinze pedreres i 26 terminals marítims per l'exportació. ☐

BAGÉS // JORNADA SOBRE EL MARC DE L'ACTIVITAT IMMOBILIÀRIA 2007

El Bages té un increment de l'oferta i del preu de l'habitatge

☞ **Meritxell Guàrdia**
/manresa@setmanaridirecta.info/

La jornada sobre el marc de l'activitat immobiliària 2007, celebrada el dia 19 de juny a Manresa, va ser organitzada per l'Associació de Promotors i Constructors d'Edificis de Barcelona (APCE) i patrocinat per Caixa Manresa. Segons els organitzadors, la finalitat de la jornada era "analitzar els factors claus que regeixen el marc de l'activitat en el sector immobiliari per aquest exercici 2007 i posteriors". Algunes de les ponències més destacades van ser: el vicepresident de l'APCE, Lluís Marsà, el Director General de Caixa Manresa, Adolf Todó o la Secretaria General d'Habitatge de la Generalitat, Carme Trilla, entre altres. Durant la jornada, tot i tractar diversos temes relacionats amb l'habitatge i el sector immobiliari, es va tenir especial atenció a les conclusions i previsions reco-

llides pel Gabinet d'Estudis de l'APCE sobre la promoció d'habitatge al Bages, amb una valoració general "de saturació d'oferta".

► **Xifres que parlen soles**
L'estudi fet per l'Institut Apolda sota la direcció de l'APCE titulat *Oferta de nova construcció a la província de Barcelona - 1r trimestre 2007. Comarca del Bages* exposa l'oferta de 47 promocions que recullen un total de 418 habitatges a la comarca del Bages (Manresa, Navarcles, Navàs i Sallent). La superfície mitjana útil dels nous habitatges a la venda a nivell comarcal és de 74 m² amb un preu per m² útil de 3.590 euros de mitjana (mínim 2.382 euros i màxim 5.508 euros). Si aquestes mateixes dades les comparem amb les del primer trimestre de l'any passat, veiem que s'oferten quasi el doble d'habitatges (la mostra del 2006 no contempla Navàs i Navarcles que aporten un

Denúncia a les portes de la fundació Caixa Manresa

Meritxell Guàrdia

conjunt de 237 habitatges a les promocions del 2007). El metre quadrat útil es rebaixa un 2,8% de mitjana (76,1 m² al 2006) i augmenta el preu del m² útil un 8,6% de mitjana (3.305 euros al 2006). En conclusió obtenim més oferta d'habitatges, més petits i més cars. La proporció d'habitatges que res-

ten per vendre de les promocions analitzades és ara del 38,6%, superior al 21,2% de l'any 2006.

► **Ni habitatge ni futur**
L'acte no va passar desapercebut, malgrat la poca difusió pública de l'esdeveniment. Davant l'auditori de Caixa Manresa es van concen-

trar, durant tot el matí, una desena de persones denunciant, un cop més, "la reunió d'immobiliàries, constructores, entitats financeres i govern per estrènyer les relacions i delectar-se pensant en la futura partició del negoci urbanístic". Durant la protesta, es van repartir fulls informatius i es va penjar una pancarta, on es podia llegir "Amb els vostres negocis...ni habitatge ni futur", davant la porta de l'auditori. A la sortida de l'acte es van escridassar a les persones assistents i organitzadores, criticant l'augment urbanístic i el negoci immobiliari. Cal recordar que a partir de les dades de l'Institut d'Estadística de Catalunya de l'any 2001, la comarca del Bages tenia més de 13.600 habitatges familiars sense cap ús (un 18% dels habitatges totals). Una xifra que va en augment i que tan tagents polítics com econòmics continuen ignorant, tot promocionant noves construccions. ☐

BERGUEDÀ // INFRAESTRUCTURA

La Generalitat no valora l'alternativa de desdoblament de la C-16

☞ Pau Cortina

/redaccio@setmanaridirecta.info/

La Generalitat ha emès el primer document oficial sobre el desdoblament de l'eix del Llobregat entre les poblacions de Berga i Bagà. Després de mesos d'estudi, el Departament de Medi Ambient i Habitatge ha redactat un informe mediambiental que contempla només dos possibles traçats de l'autovia al seu pas pel municipi de Cercs.

D'aquesta manera, la Generalitat no vol saber res de la proposta alternativa formulada mesos enrera per l'entitat Vila Viva, que comptava amb el suport de tots els partits polítics d'aquest municipi. Tal com avançava la DIRECTA al mes de maig, tècnics del departament van estudiar sobre el terreny aquesta proposta de traçat, el qual va semblar un gest de l'administració per arribar a un traçat consensuat per totes les parts implicades.

Finalment, però, amb la publicació d'aquest informe oficial queda clar que les opcions contemplades són només dues: la que passa per les valls de Peguera i de les Garrigues (coneguda com "Les Valls"), i la que travessa el pantà de la Baells i s'acosta al Vilada. Aquesta segona opció sembla inviable, ja que atravesava un espai d'interès natural, un PEIN, a la zona de Picancel, i per tant tot apunta a que el traçat de "Les Valls" s'acabarà imposant, coincidint amb la voluntat original de la Generalitat.

En tot cas, el document presentat pel Departament no és definitiu, però és el text que ha de servir de base per redactar l'informe d'impacte de la carretera.

Al·legacions de Vilaviva

Vila Viva, l'entitat que va formular el recorregut alternatiu de l'autovia que ara sembla descartat, ha presentat un seguit d'al·legacions al Departament de Medi Ambient, en les quals torna a argumentar la seva posició radicalment contrària al traçat de Les Valls i on manifesta la seva sorpresa per la inclusió de la proposta de traçat que travessaria el pantà de la Baells, un traçat que ja es considerava descartat pel mateix Departament.

En resum, Vila Viva entén que fer passar l'autovia de quatre carrils per Les Valls és un atemptat contra el paisatge, deixa el poble de Cercs encaixonat, i perjudica l'escola de Sant Jordi, que quedaria molt a prop d'un túnel. D'altra banda, l'entitat fa notar a la Generalitat algunes coses que li han passat per alt en aquest informe mediambiental, com són el perill dels aqüífers, la inestabilitat geològica i les agressions a la Rodonella i a la Font Gran, entre d'altres paratges naturals del municipi de Cercs. ☞

PAÏSOS CATALANS // CAMPANYA 'SUBVERSIÓ PER LA LLIBERTAT'

La CAJEI vol eliminar la simbologia feixista de carrers i places

☞ Ramon Vila

/redaccio@setmanaridirecta.info/

La Coordinadora d'Assemblees de Joves de l'Esquerra Independentista (CAJEI) va iniciar el 23 de juny al Principat i al País Valencià la campanya "Subversió per la llibertat. Fora simbologia espanyola i francesa dels nostres carrers!" La primera acció va consistir en lliurar prop de 1000 plaques amb el jou i les fletxes falangistes de l'Institut de la Vivienda de l'època franquista a les Generalitats de València (unes 200) i de Catalunya (unes 750), en el marc d'una roda de premsa on van participar en total unes 150 persones. Les plaques provenen bàsicament dels municipis o

L'objectiu és fer desaparèixer la simbologia que representa l'Estat i deslegitimar els seus edificis i les forces policials i militars

barris on la CAJEI té assemblees, 25 al Principat i cinc al País Valencià. A la vegada, la CAJEI va reivindicar l'atac amb pintura al monument a Primo de Rivera (situat al barri de Les Corts de Barcelona). Amb aquesta campanya, i com explica el portaveu nacional de la CAJEI, Xavier G., es vol evidenciar

Estesa de plaques falangistes davant el Palau de la Generalitat

Eloy de Mateo

que la simbologia dels estats "no només és imposada i mai consensuada, sinó que entre la gent d'esquerres hi ha el sentiment generalitzat de no voler aquests símbols".

L'objectiu és fer desaparèixer la simbologia que representa l'Estat i deslegitimar els seus edificis i les seves forces policials i militars ara que es compleixen 300 anys d'imposició borbònica i fa més de 30 que el dictador F. Franco va morir. És per això que el primer dia de campanya es va convocar una xiulada popular on una setantena de persones van mostrar el seu rebuig a la caserna militar del Bruc. Segons Xavier G., la contun-

dència de les accions serà progressiva: "Ara, la intenció és allà on hi hagi una Assemblea de Joves no quedi cap placa franquista i boicotejar monuments i canviar el nom de carrers d'històrics feixistes com ja es va fer durant la transició". La retirada de plaques és "un petit acte subversiu que no és legal", encara que és bastant popular, ja que més gent ho fa i ho ha fet col·lectivament o individualment. De totes formes, com assumeixen en el manifest de la campanya Subversió per la llibertat: "Fem ús de tots els mitjans al nostre abast per retirar físicament els símbols i elements imposats al nostre poble".

Passivitat de l'administració

La resposta de l'administració ha estat, segons la CAJEI, de passivitat allà on s'ha plantejat als ajuntaments des de fa temps la retirada de plaques; i repressiva a llocs com Lleida, on es va boicotejar un monòlit feixista i algunes persones van complir arrestos domiciliaris com a condemna. Des de la CAJEI creuen que la campanya "serà ben rebuda, no només pels i les independentistes catalanes, sinó pel conjunt de joves i persones que es consideren republicanes, antifeixistes, autodeterministes, d'esquerres o, simplement, progressistes". ☞

BARCELONA // BICICLETADA CONTRA ELS CENTRES D'INTERNAMENT

Preparen un judici popular contra els centres d'internament d'estrangers

☞ Ramon Vila

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Ara fa un any que 59 persones van ser detingudes en una acció de protesta al Centre d'Internament d'Estrangers (CIE) en construcció de la Zona Franca, en la qual es va fer un desmuntatge simbòlic de les instal·lacions. El 22 de juny, una trentena de persones vinculades a l'Espai per a la Desobediència a les Fronteres (EDF) va organitzar una bicicletada per reclamar el tancament d'aquests centres i reivindicar que el desmuntatge d'aquestes construccions "no és cap delictiu", segons una de les seves pancartes a les portes del nou CIE, ara ja en funcionament.

L'acció de l'any passat era una protesta per denunciar que "els centres d'internament no s'humanitzen, sinó que es desmunten". Actualment, el procés judicial es

troba a l'espera de que el ministeri fiscal concreti l'acusació. Per ara hi ha divergències amb el peritatge dels suposats danys. Mentre la policia estimava el cost en més de 85.000 euros, un perit judicial ho valorava en 900. D'altra banda, les persones encausades també aporten un peritatge on no es conclou que de la documentació aportada quedi acreditat cap dany.

Ara fa un any que 59 persones van ser detingudes en una acció contra els CIE

L'EDF anuncia que prepara un judici públic als CIE's per la vulneració de drets que suposa la seva

Les bicicletes davant les portes del CIE Zona Franca

Pere Albiach

existència i sobre el tractament que reben els interns dins de les instal·lacions. Hi participarien experts en dret, sociologia i psicologia i persones que hagin estat allà dins "retingudes administrativament" fins a 40 dies. Al CIE de la Zona Franca hi ha més de 200 pla-

ces i, segons afirma Cristina, de l'EDF, les persones internades variarien en funció de batudes policials que per exemple, amb l'excusa de d'operatius contra les màfies de prostitució, acaben detenint i aplicant procediments d'estrangeria a les treballadores sexuals. ☞

BARCELONA // VAGA A PARTIR DEL 29 DE JUNY AL SUBSECTOR DE LES TELECOMUNICACIONS

Les subcontractades de Telefónica fan vaga per l'equiparació salarial

☞ Pau Cortina
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Una setantena d'empreses que operen a Catalunya subcontractades per la multinacional espanyola Telefónica, s'han unit, en una decisió sense precedents, per fer front a les condicions laborals amb les que han de conviure i que consideren esclavitzants i degradants en relació amb les dels treballadors de l'empresa mare.

El 85% de la contractació al sector és de caràcter temporal, amb contractes per obra i servei

Amb el suport dels sindicats CGT-Metal Catalunya, CoBas i En Construcció, un total de 65 empreses subcontractades han convocat una vaga indefinida que es durà a terme els caps de setmana —de divendres a dilluns— i que afectarà el servei de reparació d'avaries telefòniques i d'ADSL, i a les instal·lacions de noves línies. L'inici d'aquesta vaga, previst en principi pel dia 29 d'aquest mes, va quedar en suspens dilluns passat després que el Comitè de Vaga i representants del Comitè d'Empresa de Tel-

La caravana de treballadors aturada al carrer Pelai de Barcelona.

Eloy de Mateo

fònica anessin a la mediació a tres bandes, juntament amb una representació de la Generalitat i de la UPM (Unió Patronal del Metall). En aquesta mediació UPM va considerar il·legal perquè no englobava tot el sector, sinó només "el subsector de les subcontractades de Telefónica" i pel fet que no se'ls havia informat "degudament de la convocatòria". Davant d'aquesta situació, el Comitè de Vaga ha de decidir aquest dimecres si posposa la convocatòria i l'amplia com exigeix la Patronal o la tira endavant amb els mateixos termes i dates.

D'altra banda, el divendres 22 ja es van manifestar pels carrers de Barcelona uns 100 vehicles d'algunes d'aquestes empreses (a la imatge) per donar a conèixer la seva situació i els motius de la convocatòria de la vaga.

Les contractes i subcontractes de Telefónica ocupen a Catalunya un total aproximat de 1.200 persones. Aquests treballadors fan tasques d'assistència tècnica, reparació d'avaries i d'instal·lacions de línies telefòniques, ADSL, centrals...etc. que l'empresa matriu no vol assumir i, per això, les delega a

petites i mitjanes empreses que operen en àmbits reduïts. El greuge comparatiu entre els treballadors de Telefónica i els de les empreses subcontractades és palpable tant en termes relacionats amb el tipus de contracte com en les condicions laborals del dia a dia. En primer lloc, tal com van denunciar els propis representants del comitè d'empresa de Telefónica solidaris amb les demandes dels treballadors subcontractats, el 85% de la contractació en aquest sector és de caràcter temporal, és a dir, amb contractes per obra i servei. Les

jornades laborals s'allarguen sovint fins a 12 hores diàries, sense un calendari de torns establert, amb una gran quantitat d'hores extres no remunerades degudament i en condicions que "incompleixen la normativa de Seguretat i Salut Laboral" de la mateixa empresa contractant, Telefónica. Ara per ara, els treballadors subcontractats han d'assumir aquestes condicions si volen percebre uns ingressos similars als dels companys de Telefónica.

Les jornades laborals s'allarguen sovint fins a 12 hores, sense un calendari de torns establert

Així doncs, la principal reivindicació d'aquest col·lectiu és que s'ofereixin contractacions fixes i que s'assumeixi el principi sindical de "a igual feina, mateix salari". De la mateixa manera, existeix una demanda latent que passa per formalitzar un conveni propi pel sector de les telecomunicacions —fins ara inexistent— a fi efecte que s'ajusti millor a les necessitats laborals concretes del sector que no pas el conveni pel sector del metall, actualment vigent. ☞

La campanya electoral produeix set tones de CO₂

☞ O.M
/redaccio@setmanaridirecta.info/

L'entitat ecologista de Castellar del Vallès Castellar Sostenible ha fet un balanç ambiental de les darreres eleccions municipals al poble. I és que la maquinària publicitària no deixa de créixer al mateix ritme que l'abstenció, com el nombre de banderoles, pancartes i tot tipus de publicitat a domicili. Així, l'entitat ha calculat quines són les emissions de CO₂ causades per les banderoles de plàstic (480), els cartells de paper (800) i la propaganda de paper que ha arribat a casa (300 grams a 8.500 habitatges). A partir dels factors fixats per la Comissió Europea, Castellar Sostenible tradueix els kilograms de paper i de PVC en emissions de CO₂ i el resultat és aproximadament de set tones. La proposta d'aquesta entitat és que els vuit partits polítics que s'han presentat a les eleccions haurien de plantar una trentena d'arbres que en 50 anys emmagatzemin aquesta quantitat de CO₂. ☞

L'ajuntament vol enderrocar el projecte de La Soga

☞ Ramon Vila
/redaccio@setmanaridirecta.info/

L'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú (Garraf) va notificar el 6 de juny la l'assemblea que gestiona el Centre Social Okupat La Soga la seva resolució de no permetre l'okupació de l'espai de propietat municipal. Segons aquesta assemblea, "la casa-taller portava abandonada bastants anys i estava plena d'escombraries, brutícia i rates i hem decidit alliberar aquest espai i transformar-lo en un centre social obert a la vila". Pel 19 de juny està fixada la data de desallotjament d'un edifici okupat fa quatre mesos i que ha esdevingut l'únic espai social del poble per a joves. El CSO La Soga serveix de punt de trobada entre la gent del barri i el jovent. També és un espai de reflexió i debat, d'activitat cultural, on s'hi fan xerrades, recitals o cinema, així com tallers diversos. També serveix de lloc de reunió i de seu social a diversos col·lectius del poble. ☞

La Fusteria pot ser desallotjada en qualsevol moment

☞ Redacció
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Els Mossos d'Esquadra han demanat que el desallotjament del Casal Popular de Joves de Sarrià La Fusteria es faci durant la primera quinzena de juliol després de que el jutjat ordenés el seu desnonament. Aquest local estava completament abandonat des de feia més de deu anys quan va ser okupat per l'Assemblea de Joves del barri i, segons aquest col·lectiu, "havia esdevingut un espai de trobada i de lluita per al jovent combatiu de Sarrià".

El 29 de juny han convocat una manifestació de rebuig per frenar el desallotjament de La Fusteria. La marxa començarà a les 20h. a la plaça Sant Vicenç de Sarrià, perquè diuen que el que més molesta és que "aquest espai hagi esdevingut un motor polític del barri, (fet que provoca el desallotjament) i no encaixem en un barri tranquil i dormitori". ☞

Judici per la visita electoral d'Acebes a Martorell

☞ R. V.
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Quatre veïns de Martorell acusats de desobediència i desacatament a l'autoritat van anar a judici el 26 de juny per uns fets que van passar durant la visita al municipi del dirigent del Partit Popular Ángel Acebes a l'octubre de 2006. Aquell dia la concentració espontània de rebuig va acabar amb incidents violents que els mitjans de comunicació van exagerar i la Guàrdia Civil va inflar, identificant a 30 persones i practicant proves d'ADN.

La Coordinadora d'Unitat Popular (CUP) de Martorell ha comunicat que "aquest judici farsa no té cap sentit si al banc dels acusats no hi són els membres de la Guàrdia Civil i el regidor del PP de Badalona, Garcia Albiol, únics autors de les agressions que van existir aquell dia". Igualment, la CUP de Martorell "no entendrà cap altra sentència que no suposi l'absolució dels quatre martorellencs". ☞

El GEPEC troba greus mancances al POUM de Tarragona

☞ Redacció
/redaccio@setmanaridirecta.info/

El Grup d'Estudi i Protecció dels Ecosistemes del Camp (GEPEC) ha revisat l'informe ambiental del Pla d'Ordenació Urbanística Municipal (POUM) de Tarragona i una de les principals conclusions són els riscos d'anegament al municipi, a més d'altres relacionades amb la preservació d'espais naturals com la Corona Verda de Llevant o la Platja Llarga. El GEPEC demana al nou consistori (PSC-ERC) que "es replantegi des de zero el POUM, tenint en compte les demandes d'un sector de la ciutadania que vol alguna cosa més que ciment i totxo". Segons l'entitat ecologista, el planejament urbanístic aprovat per l'anterior govern "depreda La Corona Verda, el darrer pulmó verd del municipi i pot fer perdre una platja natural, amb dunes, llacunes i zones costeres de llibertat que connecten el fràgil ecosistema del litoral amb les garrigues i les pinedes de l'interior". ☞

Endorfinas

Endorfinas: Projecte fotogràfic que mostra un procés natural amb tota la seva essència... la feina d'un part. Un procés físic, però també un procés mental. Viure un part natural, experimentar tot el procés sense quasi intervencions externes permet adonar-se de tots els petits capítols que conformen el part i l'estat mental que la dona necessita. Durant aquest procés la dona passa d'un estat de dolor a un estat de calma i el seu cos, la seva intuïció animal i els que l'acompanyen la guien fins el naixement del nadó. Els canvis d'estat, de dolor i de descans, són necessaris en aquest procés tan íntim, brutal,

irrepetible i únic per a tota dona. El dolor del part estimula la producció d'endorfina, que és un analgèsic natural que pertany a la família dels opiacis. Amb aquesta hormona a la seva sang la dona pot desconnectar-se del món exterior i aguditzar l'instint. La dona passa per moments de gran lucidesa, combinats amb altres on l'efecte de les endorfines és molt fort. El final del part és un conjunt de sentiments de felicitat i d'eufòria.

TEXT I FOTOGRAFIA: Mireia Bordonada

BARCELONA // UN AMAZIGH DENUNCIA QUE EL VA SEGRESTAR LA POLICIA MARROQUINA

“No podia fer res, anava coix i amb una crossa i no podia fugir”

Guillem Sánchez i Barrull
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Abdelkarim Oubbedda va començar a militar quan feia estudis secundaris en favor dels drets socials i culturals del poble amazigh. Fa un any i mig que va venir a Catalunya a treballar, des d'on ha continuat la seva lluita amb associacions amazigues locals. Assegura que aquestes activitats li han comportat nous problemes amb la policia marroquina que, el 26 de maig, el va segrestar i el va interrogar. Els amazighs, o berbers, formen una cultura mil·lenària, anterior a l'arribada dels mateixos àrabs al nord d'Àfrica i podrien arribar a sumar fins a tres quartes parts de la població marroquina —no hi ha dades oficials. Però tot i ser majoria, els amazighs es troben discriminats tant socialment com econòmicament i culturalment. Les seves tradicions només són reconegudes com a folklore per atraure turistes. Ara, de manera molt tímida, es donen els primers reconeixements i s'inclouen algunes assignatures de llengua amazigh a l'escola.

Com va ser el segrest?

Va ser passades les vuit del vespre. Jo anava cap a Esplugues a veure un amic. Caminava amb l'ajuda d'una crossa, ja que m'havia fet mal a la feina. De sobte va aturar-se un cotxe en sec al meu costat i dos homes que hi havia drets darrere meu em van agafar pels braços i em van fer pujar al cotxe.

I els vas obeir?

No podia fer res més, anava coix i no podia fugir, així que em van empènyer dins el cotxe i van arrencar. En total eren quatre homes. Dins el cotxe em van tapar

Consulat marroquí a Barcelona, des d'on opera la policia.

els ulls i van estar fent voltes uns 40 minuts. Vaig perdre totalment el sentit de l'orientació.

Et van dir alguna cosa quan et van fer pujar al cotxe?

Em van dir que eren policies marroquines.

Et van ensenyar alguna placa o document que els identifiqués?

No, cap. Però jo sé que aquí la policia marroquina no té cap poder, que això és un segrest.

I després què va passar?

Em van dur a un pis. Em van fer seure en una cadira i em van començar a fer preguntes. En total eren vuit, set homes i una dona, que s'anaven rellevant de dos en dos en els interrogatoris. Les preguntes es van allargar durant tota la nit i eren molt repetitives: amb qui havia parlat; de què coneixia tal persona o tal altra... Jo els responia normalment, no em preguntaven res de l'altre món.

Les preguntes en quina línia eren?

Sobretot em preguntaven pels fets recents a les universitats marroquines, quan al maig hi va haver diferents casos de repressió contra militants amazighs a Errachidia, Meknes o Taza. Un dels empresonats per aquests fets és amic meu i em va trucar des de la presó per explicar-m'ho tot.

En total eren vuit, set homes i una dona, que s'anaven rellevant de dos en dos en els interrogatoris durant tota la nit

Vas ser víctima de maltractaments?

No, sols les preguntes repetitives i el fet que no em van deixar dormir ni menjar. Em van amenaçar i eren molt agressius, però no em van pegar. Res a veure amb una detenció al Marroc. Em preguntaven i ja està. Ja al matí em van fer pujar al cotxe i em van tornar al mateix lloc on m'havien segrestat.

Havies notat seguiments previs?

Seguiments no, però sí que em trucaven.

Et trucaven?

Sí, em trucaven i una persona que no em deia qui era em preguntava pels fets de la universitat, per si coneixia un o l'altre. Evidentment li jo deia que no li pensava dir res.

I després ja no n'has rebut més, de trucades?

És que ara ja no agafo les trucades de telèfons ocults, llavors, ja que ja no sé si són els mateixos. De totes maneres, abans em podien trucar dos o tres cops al dia i ara això ja no passa, només molt de tant en tant.

Havies conegut casos similars?

No. Des de l'11-M hi ha molta policia marroquina per aquí. Col·laboren amb tasques antiterroristes, però mai s'havien dedicat a la persecució de militants amazighs.

Ho heu denunciat?

Això és complicat, ja que per la meva situació legal no puc anar directament a denunciar-ho. De totes maneres ens hem posat en contacte amb un advocat i ell està mirant la manera de portar el cas davant la justícia.

Has notat seguiments o més pressió després d'això?

L'altre dia, quan tornàvem de la segona concentració (celebrada el 9 de juny a la plaça de Sant Jaume) pels fets de les universitats, vaig veure un dels policies a les Rambles. Vaig anar a cridar la resta dels companys, però quan van arribar ja havia fugit. A part d'això, no he notat que em seguissin, però és que tampoc vaig mai sol per si de cas.

Després de l'entrevista, la DIRECTA es va posar en contacte amb l'advocat. Per telèfon ens va informar que encara estan estudiant el cas i que encara no han interposat cap denúncia, ja que les proves són "massa febles". No hi ha cap nom ni matrícula de cotxe ni cap descripció rellevant. L'advocat assegura: "Ens temem que cap jutge vulgui iniciar investigacions encaminades cap al consolat marroquí, amb els conflictes diplomàtics que això comporta i amb tan pocs indicis".

LLEIDA // ACUSEN AL PAGÈS DE CAUSAR LESIONS INHABILITADORES A UN GUÀRDIA CIVIL

Multa de 22.540 euros per Pàmies

Directa Ponent
/teresponent@setmanaridirecta.info/

El pagès lleidatà i activista contra la implantació de productes transgènics, Josep Pàmies, l'han condemnat a pagar 22.540 euros d'indemnització arrel de l'acció realitzada al setembre de l'any 2003. La sentència del jutjat penal número 2 de Lleida es va donar a conèixer el 26 de juny i, al vespre del mateix dia, l'Assemblea Pagesa va organitzar una roda de premsa a la seu d'Ipcena de la capital del Segre. Van manifestar la intenció de recórrer la decisió judicial, ja que consideren absolutament falsa una sentència que afirma que Pàmies va agredir un agent de la Guàrdia Civil, cau-

sant lesions inhabilitadores de la seva feina durant un període de 380 dies. De fet, la major part de la multa imposada, 22.000 euros, va destinada a pagar el sou de l'agent durant el període que suposadament va estar de baixa. La resta, 540 euros, són una sanció per una falta de desobediència. Cal destacar però, que les aspiracions de la fiscalia amb una petició de tres anys de presó i de l'acusació particular amb quatre, per un suposat delictes d'atemptat a l'autoritat, s'han vist també frustrades. Des de la Plataforma Transgènics Fora també rebutgen la sentència, que consideren absurda, ja que "no hi va haver cap agressió, només es tractava d'un acte de desobediència civil".

Pàmies i representants de l'Assemblea Pagesa en roda de premsa a la seu d'Ipcena

Directa Ponent

CATALUNYA // SUMEN UNES 2000 PERSONES PROCEDENTS DE ROMANIA I BULGÀRIA

La comunitat de gitanos romanesos desafia l'actual Barcelona *fashion*

La població rom i la comunitat d'acollida d'alguns barris populars de Badalona i Barcelona encaminats a buscar punts d'entesa i convivència

☞ Sergio Picazo

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Una noia ven qualsevol cosa o demana una signatura pel carrer. Té catorze o quinze anys, un nadó adormit als braços i ja comença a estar cansada. Aborda de males maneres un grup d'avis i els hi demana unes monedes. Li diuen que no fins a tres vegades, però la noia no ho vol entendre. Apareix aleshores un jove, que empena de mala manera la noia fóra del bar i amenaça de cridar la policia. Aquesta és la imatge final d'un camí d'incomprensions que va començar a Tandarei, una petita ciutat de Romania d'on prové la majoria de la comunitat rom que ara viu entre Badalona i Barcelona.

Més enllà dels tòpics sobre els gitanos romanesos, ells treballen, s'organitzen i fan festa

Més enllà dels tòpics sobre els gitanos romanesos, ells treballen, s'organitzen i fan festa, malgrat que com qualsevol col·lectiu d'immigrants, passen per grans dificultats socioeconòmiques. Evidències a part, la cultura i la manera de fer dels rom han xocat de manera frontal amb els prejudicis de la població local i de les imposades ordenances d'ús de l'espai públic. En termes de convivència i possibilitats d'integració, el conflicte és innegable.

A Romania, explica Cercel Gheorghe, president de l'associació gitano-romanesa Tandarei, viuen també als barris perifèrics i en condicions de misèria. Aquest grup també era marginal en un país on la comunitat gitana és la minoria més nombrosa, amb tres milions d'habitants i, per llei, té representació als Ajuntaments i al Govern.

Gheorghe vol que els seus surtin ja de l'espiral de la pobresa: "Si volen que les dones deixin de demanar almoïna pel carrer, hauran de donar-nos diners per pagar el lloguer del pis. No tenim feina ni tampoc els papers al dia". Dels 63.000 romanesos empadronats a Catalunya, es calcula que la meitat no tenen permís de treball ni de residència. De tots aquests, prop de 2.000 són de cultura rom. Quantitativament, pocs; però amb visibilitat social i mediàtica extrema.

Protesta de gitanos a Bucarest el 20 de febrer de 2006, durant la celebració del 150 aniversari del dia en que els rom es van lliurar de l'esclavitud imposada.

Daniel Mihailescu

'Gitano' no és un insult

Els gitanos romanesos s'anomenen a ells mateixos simplement 'rom'. Aquest poble sense Estat s'ha escampat per tot el món sempre amb diferents noms. A Turquia, Macedònia i Rússia se'ls coneix com 'cigani'; al Kurdistan per 'luri'; i a l'Índia, 'bandgar'. Segons el país, la regió o l'activitat que facin, a Europa se'ls hi ha dit de moltes maneres: 'farao nerek', 'bohe-

mis', 'gitanos', 'romani', 'manush', 'sinti', 'kalé', 'kalderash' o 'burugoti'... Des de l'Índia, on es troba teòricament el seu origen, van arribar a Grècia cap al segle XI, però els grecs els van anomenar 'egipcis' pensant que venien del nord d'Àfrica. D'aquest malentès van sorgir els mots 'gipsy' i 'gitano', que és com els hi diuen a Espanya i Catalunya, on viuen des del segle XV.

Un, dos, tres Sant Roc

Als barris de Sant Roc, Llefià o La Salut de Badalona ja fa temps que el clima social s'ha tensat per la concentració de problemes. Hi viuen la majoria dels gitanos romanesos de Catalunya, però el problema de veritat no és aquest sinó uns altres. "Ens trobem en una situació de conflicte greu i sobre-dimensionat: amb problemes econòmics i d'habitatge, tensió intergeneracional i un substrat racista i xenòfob". Josep Maria Navarro, un dels sociòlegs de l'equip de mediació de Desenvolupament Comunitari i coordinador dels serveis de mediació comunitària de BCN-Media (servei de mediació intercultural de l'Ajuntament de Barcelona) assenyala arrels complexes al problema: "La combinació de conflictes socials i culturals provoca el xoc: per exemple, ells tenen unitats familiars àmplies i com que el preu dels pisos de la ciutat és molt car estan obligats a viure vint persones en 50 metres quadrats".

La cosa, a més, no acabarà aquí. L'ampliació de la Unió Europea cap a l'Est ha fet que la minoria gitana s'hagi convertit en la més important: als dos milions del Mediterrani

—espanyols, catalans, francesos i grecs, majoritàriament— se sumen els prop de deu milions de gitanos amb l'ingrés de Bulgària i Romania. Un dels darrers informes del PNUD denunciava que un 15% dels romanis de l'Europa central i de l'est

Un 15% dels romanis de l'Europa central i de l'est passa fam de forma quotidiana

passa fam de forma quotidiana. Per a Josep Maria Navarro, cal tenir clar que la majoria dels rom que han arribat a Catalunya "són gent d'una classe social molt baixa, quasi lumpen i mig nòmades".

Escola i pressió policial

Per a arribar a un punt d'entesa les dues comunitats haurien de fer un pas endavant. Catalunya, de la

seva banda, ha de saber qui són i d'on vénen per conèixer la seva cultura. Però, tal i com afirma Navarro, els gitanos romanesos també tenen molts prejudicis i "moltes vegades són intolerants". Junts hem d'estudiar quins problemes envolten la seva presència a casa nostra: els joves sense escolarització, les noies que es converteixen en mares, la regularització i la inserció laboral de persones sense formació, la convivència veïnal, la concentració i la precarietat d'habitatge, la imatge negativa dels gitanos... tot això dintre del context de la immigració.

S'hauria de començar a l'escola, però l'absentisme és molt elevat. A Romania, quan els nens rom no hi van, els mestres es desplacen als seus campaments per a convèncer els pares. Segons explica Gelu Ferraru, membre de l'associació de mestres gitanos Ketanes, també es podrien introduir mètodes d'alfabetització en llengua romaní en una primera fase d'apropament. La Conselleria d'Ensenyament treballa ja en un servei d'interculturalitat i cohesió social que vol donar resposta a las necessitats dels col·lectius gitanos, sobretot dels romanesos. Però, com que l'escola és obligatòria, la policia municipal ha d'encarregar-se de controlar els nois i les noies que passen el dia al carrer.

En aquest punt segueixen els problemes. La policia sovint és incapaç d'actuar com a mediodora social. I els joves, en el millor dels casos, acaben passant pels Serveis Socials de l'Ajuntament de Barcelona, que atenen prop de 50.000 persones cada any amb uns recursos sovint insuficients. Isabel Sánchez, coordinadora del servei a Horta-Guinardó, confir-

ma que "ens hem trobat davant d'un repte, però creiem que en els últims dos anys hem millorat força". L'Ajuntament de Barcelona dona llet i bolquers a les famílies més necessitades. També hi ha mesures públiques puntuals: ajuts econòmics, suport a la formació ajustada a la seva cultura o d'accés a l'habitatge. Però, segons Josep Maria Navarro, responsable del servei de Mediació Comunitària municipal: "Les mesures són insuficients i les respostes tímides davant d'un fenomen complex. Cal més eficàcia i més diners".

En el pitjor dels casos, els joves acaben passant per Justícia Juvenil. Fruit d'un acord amb el Departament de Justícia, els menors poden complir les sancions en un programa d'aprenentatge del castellà organitzat per l'associació La Formiga. "A part de la formació lingüística, fem tallers per a potenciar l'autonomia i la integració sociolaboral dels menors immigrants. Però, també volem millorar la seva autoestima", explica una de les educadores, Cristina Santacreu. El Centre UNESCO de Catalunya també s'ha mullat, després d'haver acordat amb l'Oficina de Relacions Interètniques del govern de Romania establir un conveni en matèria d'integració de l'ètnia gitana romanesa.

Malgrat les moltes propostes per a la integració dels gitanos romanesos, el camí sembla tortuós. Hi ha massa tensions i incomprensions mútues. Com resumeix Navarro, "cal fer més pedagogia des de la mediació, les escoles, els mitjans de comunicació... Ningú ens ha ensenyat a viure en la diversitat quan hi ha dificultats i necessitats. Mentre hi ha gent que s'encarrega d'enverinar els conflictes, no hi ha ningú que vagi a parlar en un sentit positiu i constructiu del veí problemàtic".

Desapareguts de la plaça Osca

Fins a mitjans de l'any 2005 un grup de gitanos romanesos vivien en diversos pisos del carrer Premià de Barcelona, molt propers a la plaça Osca. Era habitual veure com estenien la roba al carrer, per les petites dimensions de les vivendes i per la simple aplicació de les seves costums i hàbits. També utilitzaven l'aigua de les fonts públiques per a cuinar i netejar-se. Això no va ser ben vist per algunes associacions de veïns i comerciants. Van fer pressió i van penjar banderoles als balcons contra els sorolls i les molèsties. En pocs mesos els rom van desaparèixer del barri.

Roda el món

/internacional@setmanaridirecta.info/

COLÒMBIA // GUSTAVO PETRO, SENADOR COLOMBIÀ

“La majoria de la població viu sota el control de les bandes mafioses”

Guillem Sánchez i Barrull
/Barcelona/

Gustavo Petro és senador per la coalició d'esquerreres Pol Democràtic Alternatiu. El 17 d'abril va acusar el president Álvaro Uribe de col·laboració amb el paramilitarisme. Això va provocar un fort escàndol nacional i internacional conegut com la “parapolítica”. Recentment va viatjar a Europa per sumar suports internacionals a la seva lluita per profunditzar la democràcia a Colòmbia. Va visitar Barcelona el 5 de maig, convidat per la Taula d'Anàlisis de Colòmbia.

“Colòmbia és el lloc on es cometen més crims contra la humanitat de tota Amèrica. Jo dic que és un genocidi”

La versió d'Uribe és que va signar uns acords de pau amb el paramilitarisme i el va pacificar.

Uribe va negociar políticament, el 2002, amb un poder mafiós. És el que es coneix com el “pacte de Santa Fe de Realito”. Una negociació política entre el Govern i una màfia genocida i criminal contra la humanitat. Una màfia que ha convertit Colòmbia en el lloc on, amb més intensitat, amb més salvatgisme, amb més nombre de víctimes, amb més fets, s'han comès més crims contra la humanitat de tota Amèrica durant les tres últimes dècades. Jo dic que és un genocidi. I tot això amb l'ajuda de sectors de l'Estat, sense els quals no s'hagués pogut produir tal potenciació del crim i la mort.

Una negociació a la que el Pol Democràtic s'hi va oposar.

Nosaltres ens hi vam oposar, però també sectors de l'uribisme i del partit liberal. Perquè va establir, com tota negociació política, una negociació sobre el poder. No amb rebels polítics, sinó amb genocides i narcotraficants. I una negociació sobre el poder dona poder. I aquestes xarxes mafioses han sentit que han guanyat poder. Aquest és el resultat final del procés. Però

(H)

també s'hi va oposar la comunitat internacional i, fonamentalment, certs aparells de la justícia

“S'ha construït una tecnologia de la mort amb un objectiu: que els supervivents no parlin”

colombiana. La Cort Constitucional va transformar la llei d'impunitat que el Govern, amb els seus amics congressistes amics dels paramilitars, havia fet i va retirar l'estatus de delinqüents polítics als representants dels poders mafiosos. Això va conduir a la llei cap el que proposàvem nosaltres. Una llei de submissió a la justícia, on la negociació ja no és política, sinó judicial, entre la justícia i el delinqüent.

Aquesta negociació és nova a Amèrica Llatina. Què diferencia al paramilitarisme colombià?

El paramilitarisme neix d'una aliança que, esquemàticament, es pot sintetitzar en tres elements. L'escola militar que venia de la guerra freda, educada a l'Escola de les Amèriques sota idees de tortura i violació de drets humans, construeix el projecte de les autodefenses amb rondes d'hisendats i camperols mitjans agredits per les FARC. Fins aquí és una metodologia que podríem anomenar clàssica, doncs s'emparenta amb la utilitzada a El Salvador o Guatemala la mateixa època. Però l'any 1985, específicament, cau una tercera pota, el narcotràfic, que comença a comprar terres en massa per blanquejar els seus dòlars. La terra a Colòmbia, que ja era per si mateixa un poder polític, es converteix a més en la caixa d'estalvis del narcotràfic. I es profunditza en termes espectaculars la concentració de la seva possessió. Això va copar l'economia local i, en lloc d'estar

supeditat a l'exèrcit, com era la visió clàssica, va aconseguir supeditar l'Estat. Agenollar l'Estat i la societat.

Com s'estructura aquest poder?

El narcotraficant, en general, necessita una pista aèria clandestina des d'on surten petites avionetes carregades de cocaïna. En general, aquestes avionetes surten deu o vint vegades al dia. I no un dia, sinó cada dia, cada mes, cada any. Òbviament, la societat que circumda la pista se n'adona del que està passant, a qualsevol lloc del món ho denunciaria. Per què allí no? Aquest tipus d'activitat necessita imperativament supeditar la societat local que rodeja la pista. I com ho fan? Amb mètodes suaus. Irradiant una part de la riquesa del tràfic al conjunt de la societat, generant feina, regals, etc. Però fonamentalment, i al mateix temps, ho fan amb el terror. Es supedita i es silencia la societat local exterminant-la. S'ha construït una tecnologia de la mort premeditada, sistemàtica, capaç de matar generant el màxim dolor en l'ésser humà i estenent el terror entre els supervivents: esquarterar cossos humans en vida, matar nadons, jugar amb els caps dels assassinats al futbol davant la seva comunitat, fosses comunes. Amb un objectiu: que els supervivents no parlin, s'agenollin, es supeditin al propietari de la pista, que ja s'ha transformat en un propietari d'exèrcits privats que controlen aquesta societat. I fins i tot l'estat que

fiós. A Colòmbia, la tercera part de la població, la majoria doncs, viu avui de facto sota el totalitarisme de las bandes mafioses.

Això va degenerar en un contrapoder a nivell nacional?

Aquests poders locals que es van anar desenvolupant durant tres dècades han anat controlant territori rere territori, creant una federació de grups paramilitars i augmentant el seu poder federat. El 1998, quan Uribe era governador d'Antioquia, Carlos

N'hi ha que lluiten contra aquesta situació. La perspectiva futura és l'aprofundiment del procés de balcanització. Una fragmentació violenta dins la societat

Castaño, que és el paramilitar més famós, va decidir que aquesta federació havia de saltar cap a la construcció d'un exèrcit nacional paramilitar, que avui són les AUC (Autodefenses Unides de Colòmbia). No només un exèrcit, sinó una bossa única de finançament, concentrar les cotitzacions de tots els narcotraficants per finançar la seva seguretat. Castaño, a més, se'n va adonar que tenia la possibilitat de sistematitzar la infiltració dins l'Estat a nivell nacional. Des del 1998 comença a organitzar-se un grup parlamentari paramilitar al Congrés i una arquitectura de la impunitat a la justícia. Seccions senceres de la policia i l'exèrcit, el DAS (l'aparell d'intel·ligència), i moltes alcaldies i poders locals passen al seu servei i van configurant un projecte nacional paramilitar mafiós.

Llavors existeix la possibilitat que Colòmbia derivi en un “narcoestat”?

Sí, és clar. De fet, l'Estat colombià està fragmentat i ja hi ha seccions seves subordinades al narcotràfic. Com també n'hi ha que lluiten contra aquesta situació. Però la perspectiva futura, més que la construcció d'una espècie de narcoestat és l'aprofundiment de la balcanització. Una fragmentació violenta dins la societat. ☞

De fet, l'Estat colombià està fragmentat i ja hi ha seccions seves que estan subordinades al narcotràfic

circumda la pista: el policia local, el cap militar, l'alcalde, el dirigent polític, el fiscal de la regió que no investiga, els regidors, etc. L'aparell estatal es subordina, per les bones o a les males, al propietari de la pista que, tenint estat, comença a construir un sistema, no solament para exportar cocaïna, sinó un poder polític i econòmic. És el que jo anomeno el poder ma-

BRASIL // 5è CONGRÉS DEL MOVIMENT DELS SENSE TERRA (MST)

El MST contra els agrocombustibles

✉ Iosu Perales. ALAI
/Brasília/

Quasi 18.000 treballadors rurals sense terra dels 24 estats del Brasil, 181 convidats internacionals de 21 organitzacions pageses de 31 països i representants de diferents moviments i ONGs, es van reunir a Brasília entre l'11 i el 15 de juny, en el 5è Congrés Nacional del MST, esdeveniment que va tenir el tema dels agrocombustibles al centre de l'agenda.

Una dimensió del congrés ha estat la demostració de força

Quatre paraules poden definir el que ha sigut aquest nou congrés: identitat, unitat, força i autonomia. Durant els mesos previs el moviment es va ocupar de fer un diagnòstic del país i d'elaborar propostes per a una agenda renovada, que se sintetitzen en la Carta del Vè Congrés del MST. L'acte va ser l'escenari idoni per, com si fos una enorme escola de formació, socialitzar els acords d'aquest procés.

La identitat del MST, entesa també com integració, ha estat un dels objectius bàsics, treballada

La cuina del Vè congrés de l'MST

Red Javier

tant des de les ponències –sobre conjuntura internacional i brasilera, l'avanç de l'agronogoci, la reforma agrària i la sobirania alimentària i els desafiaments organitzatius i de valors del moviment- i la mística, feta cada dia, com a mitjà per celebrar i cultivar el projecte social i polític, amb l'ús dels símbols, la cultura, la memòria i els somnis. És d'aquesta manera que la identitat ha sortit reforçada pel que fa al sentit de

pertinença a un projecte de societat, però també pel que fa al conjunt de relacions sentimentals a l'interior del moviment, creant emocions com un ciment intangible que uneix.

Precisament, la unitat al voltant de posicions polítiques i de vincles interns ha estat un element molt necessari en l'actual conjuntura. S'ha de tenir en compte que el pols de l'MST amb el govern Lula és complicat de dirigir i requereix un

exercici continu de reflexió-debat-cohesió. Davant un govern de dretes la unitat interna resulta més fàcil d'aconseguir. A més, si considerem la magnitud del Brasil, amb la diversitat de cultures socials, trobem que el congrés ha estat una caixa de ressonància que combina moviments centrífugs que convé treballar a fi de preservar a l'MST aquesta força que dona la unitat.

Demostració de força cap en dins i cap a fora ha estat la terce-

ra dimensió del congrés. Això s'ha expressat de dues formes: la capacitat organitzativa que ha fet possible cinc dies d'actes, l'alçament d'una ciutat de lona per allotjar les delegacions, la disciplina per assistir a les sessions, l'absència d'incidents i, finalment, la gran manifestació de catorze quilòmetres sota un sol de justícia per arribar fins la plaça dels Tres Poders i reunir milers de banderes davant la casa presidencial.

Aquesta manifestació portava la Carta del 5è Congrés, (que va ser lliurada al ministre d'educació –Lula rebrà properament una delegació de l'MST) on es posa de manifest el quart valor del congrés: l'autonomia. Ha estat precisament un punt fort la revalidació d'una posició política que, sense trencar el diàleg amb el govern, el critica amb rigor. La dissidència davant el govern no impedeix una comprensió de la complexitat del mandat de Lula i de les seves limitacions. Es té en compte que el PT és una força minoritària al parlament i que les seves relacions amb una part de l'empresariat brasiler, que li van ajudar a guanyar les eleccions, li imposen unes fronteres gens fàcils de superar. L'MST, sense fer-se responsable dels compromisos de Lula i fidel al seu objectiu de reforma agrària, manté una forta oposició a les mesures governamentals que afavoreixen l'agronogoci, i particularment les polítiques d'agrocombustibles al servei dels EUA. ☉

ASTÚRIES // ELS DOS SINDICALISTES JA PORTEN DUES SETMANES A LA PRESÓ

Solidaritat amb Cándido i Morala

✉ Redacció Directa
/Barcelona/

L'empresonament, el 16 de juny, dels dos treballadors de Naval Gijón, Cándido i Morala no ha aconseguit sinó intensificar la campanya de la solidaritat que col·lectius socials i sindicals asturians estaven desenvolupant, la qual també comença a estendre's per tot l'Estat.

El mateix dia de la seva detenció, un grup de persones es va concentrar a les portes de la comissaria de Natahoyo (Xixon) de forma espontània. Segons molts participants, que han penjat les seves impressions a diferents fòrums d'Internet, els policies es van mostrar molt nerviosos davant la creixent participació, fet pel qual van acabar carregant a les portes de

les mateixes instal·lacions, amb el resultat d'un manifestant ferit. Al matí següent, molts pobles i ciutats d'Astúries es van despertar plens de pintades reclamant la llibertat dels dos sindicalistes.

En les dues setmanes que duen presos ja s'han convocat noves concentracions, com la que es fa cada dimecres de forma contínua davant l'ajuntament de Xixon i, algunes veus del Corrent Sindical d'Esquerres (CSI en les sigles en asturià), formació on militen els presos, han demanat, fins i tot, que s'organitzi una plataforma sindical que convoqui a una vaga general. També es va aprofitar la Tercera Trobada Internacional pel Territori i Vida, que agrupa una seixantena de moviments socials i de solidaritat de diferents països, per fer una marxa que va acabar a la presó

de Villabona, amb la voluntat manifesta de "fer arribar el nostre calor i solidaritat als dos companys empresonats". De la mateixa manera es van aprofitar moltes de les revetlles i festes de Sant Joan per recollir fons i difondre el cas. I ja es porten recollides més d'un miler de signatures virtuals.

Astúries es va despertar plena de pintades

La Coordinadora Sindical de Madrid ha convocat una marxa per la capital castellana i també hi ha actes previstos a Logronyo, mentre que als Països Catalans s'ha convocat una concentració.

A Barcelona es farà un acte al Centre Cívic de les Cotxeres de Sants el dijous 28 de juny.

Presos polítics

La Plataforma contra la Repressió i per les Llibertats –creada arrel d'aquest cas- no ha dubtat de qualificar Cándido i Morala com a presos polítics i ha acusat al PSOE i IU de "tornar-nos al franquisme".

Aquesta afirmació ve recolzada pel fet que l'Ajuntament de Xixon, que ha actuat com acusació particular en el judici dels treballadors, està governat per aquestes dues formacions. A més, el consistori encara no ha renunciat oficialment als quasi 6.000 euros d'indemnització que li pertocuen segons la sentència.

Les tensions són especialment fortes a Izquierda Unida, ja que hi

ha destacats membres de la formació a la campanya de solidaritat. De fet, un militant del Partit Comunista va resultar ferit per la policia en una de les concentracions. Fins i tot el coordinador de la federació a Langreo ha exigit públicament a la direcció regional que paralitzi les negociaacions amb el PSOE per formar govern autònom, fins que no s'alliberin els dos sindicalistes.

Cándido i Morala han sigut empresonats per l'acusació d'un delicte de danys, concretament per haver trencat una càmera de trànsit, en el transcurs d'una manifestació en defensa dels llocs de treball a les drassanes. Aquest fet converteix el cas en un reflex de la ficció presentada per la famosa pel·lícula "Los lunes al sol", però, com s'acostuma a dir, superada per la realitat. ☉

SUBSCRIU-T'HI. QUOTA ANUAL 12 EUROS

EUROPA DE LES NACIONS LA REVISTA DEL CIEMEN

CIEMEN Rocafort, 242 bis, 2n. 08029 Barcelona. T. 93 444 38 00 Fax 93 444 38 09. www.ciemen.org

Observatori dels mitjans

/observatorimitjans@setmanaridirecta.info/

Ses Majestats primer

☞ Pere Pons

És increïble, i estimulant alhora, comprovar com la pràctica del periodisme musical (sic) segueix proporcionant sorpreses després de vint anys llargs d'ofici. Temps suficient com per creure que has vist de tot (o gairebé) i has passat per tota mena de situacions. Des d'indicar a Prince on esmorzar xurros amb xocolata després d'un apoteòsic after a la desapareguda sala Standard de Travessera de Gràcia, fins a l'aritmia cardíaca de Miles Davis al final del concert de Madrid l'any 1990.

Aquesta vegada han estat els Stones, Ses Satàniques Majestats, els que han volgut donar la nota amb unes incomprendibles –i inadmissibles– restriccions a l'exercici de la llibertat de premsa.

Era públic i notori, així s'havia pregonat als papers i fins i tot s'havien fet entrevistes promocionals, que alguns músics dels Stones oferien un doble concert a la JazzRoom-La Cova del Drac tot aprofitant l'arribada a la ciutat dos dies abans del concert de la banda britànica a l'Estadi Olímpic. Així ho han fet també a d'altres ciutats per on ha passat la gira amb l'al·licient afegit que aquí els reunia amb brillants músics locals com el bateria Marc Miralta, vell conegut de l'impulsor de la proposta, el pianista i saxofonista Tim Ries, amb qui va coincidir ara fa deu anys a Nova York.

Per la part stoniana completaven la formació el trombonista Michael Davis i el vocalista Bernrad Fowler, mentre que la secció catalana aportava la solera gui-

tarrística de Jordi Bonell i l'ancoratge rítmic de Jordi Gaspar al contrabaix. La curiositat de la cita era veure en acció aquesta banda intercontinental davant d'un repertori de clàssics dels Stones servit en clau de jazz i en l'espai íntim d'un club que en la seva nova etapa va ser inaugurat precisament amb un concert del bateria stonià Charlie Watts. Clar que també hi havia el morbo que alguna de Ses Majestats tragués el nas per la sala i això acabés de rematar el glamour d'una vetllada de privilegi.

El despropòsit va arribar quan una vegada acreditats per accedir al concert, els representants de la premsa gràfica i escrita vam rebre l'avertiment que no es podia publicar res del que allà passés fins dos dies després del concert de The Rolling Stones a Montjuïc. Si volíem quedar-nos a la sala havíem d'acceptar ser còmplices del segrest d'una informació prèviament feta pública. En un desavantatge legal clar davant qualsevol espectador dels que havia omplert el recinte, amb absoluta llibertat per donar tots els detalls la mateixa nit des del seu bloc o web a internet.

La justificació va ser que la banda britànica autoritzava els seus assalariats a muntar aquests saraus, sempre que tinguessin la garantia que això no els fes ombra i els preservés l'absoluta prioritat mediàtica. Ses Majestats primer (encara quedaven més de 8.000 entrades a la venda). Fins el punt, ens adverteixen, de suspendre de feina i sou al seu empleat en cas d'incompliment de l'acord. A qui l'interessa si el reporter perd la seva

El saxofonista Tim Ries

Amadeu di Giacomo

nòmina per no haver fet la seva feina com cal?

Finalment, no va aparèixer cap illastre de la banda –diuen que la filla de Keith Richards va passejar-se a primera hora– i la sessió, presentada per l'inefable Jordi Tardà, va tenir més ingredients de simpatia que d'interès musical. Davant la miniaturització de "Satisfaction", "Miss you", "Brown sugar" i "Honky

tonk woman", entre altres temes, poca cosa més que congratular-se del mestratge de Marc Miralta i les excel·lents dots del trombonista Michael Davis. Bé, i de la revisitació amb aires del sud de "Paint in black". Però ja ho sabem, nosaltres no ho vam veure, i sigui que el gabinet jurídic dels Stones ens culpabilitzi de la seva insatisfacció per no haver omplert el galliner al corral del rock.

Milers d'artistes i intel·lectuals demanen que es jutgi el governador de l'estat mexicà de Puebla

☞ Enric Borràs Abelló

Més de dos mil cantants, artistes, periodistes, intel·lectuals i activistes pels drets humans ja han donat suport al manifest "Hi havia una vegada un pederasta protegit per amics molt poderosos...". S'hi reclama que es jutgi el governador mexicà de l'estat de Puebla, Mario Marín, a qui acusen d'assetjar i perseguir la periodista Lydia Cacho, i els empresaris i polítics involucrats en l'escàndol de pederàstia del cas Succar. Entre els noms que l'han firmat hi ha Alejandro González Iñárritu, Guillermo del

Toro, Milos Forman, Salma Hayek, Pedro Armendáriz, Sean Penn, Naomi Watts, Noam Chomsky, Jordi Soler i Elena Poniatowska. Els autors del manifest encara no han aconseguit el seu objectiu, tot i que ha sortit publicat als principals diaris del país, però la Cort Suprema mexicana tot just acaba de començar a discutir sobre el cas de Mario Marín. Podeu mantenir-vos en informats a través de la pàgina web LydiaCaho.net.

El document reclama que la justícia actuï, no només pel que fa al cas de la periodista, sinó en tota la xarxa de corrupció que va denunciar Cacho, perquè vuit

de cada deu mexicans pensen que és inútil denunciar res perquè les institucions no els protegiran.

Lydia Cacho va publicar el llibre Los demonios del Edén (Grijalbo, 2005) en què explicava el funcionament d'una xarxa d'explotació sexual de menors d'edat a Cancún i hi implicava hotelers i empresaris famosos del país. Després d'allò, l'empresari del tèxtil Kamel Nacif la va denunciar per difamació i el governador Mario Marín, amic de Nacif, en va aconseguir la detenció a través de contactes amb el poder judicial. Un grup de policies va detenir Lydia Cacho el desem-

bre del 2005 a Cancún i la va traslladar a Puebla. Era tan sols una denúncia per difamació, però es va passar vint hores desapareguda i va ingressar directament a la presó. Però l'escàndol que va causar l'empresonament de la periodista i les circumstàncies en què es va dur a terme no van jugar a favor del governador. Al cap d'uns mesos va quedar en llibertat sota fiança i aquest mateix any se li han retirat tots els càrrecs. Ara, si no és culpable de difamació, vol dir que alguna cosa hi ha de cert en el seu llibre... i els suposats responsables de la xarxa d'explotació infantil continuen lliures.

Freqüències de ràdios lliures o populars

Ràdio Bronka 104.5FM (Bcn Nord, Gramenet i Badalona) i 104.45FM (Bcn Sud i Hospitalet), Contrabanda 91.4FM (Barcelona), Ràdio Línea IV 103.9FM (Barcelona), Ràdio Pica 96.6FM (Barcelona), Radio 90 101.4FM (Olot), Ràdio Barraka 103.1FM (Terrassa), Ràdio Kaos 90.1FM (Terrassa), Ràdio Klara 104.4FM (València), Ràdio Malva 105.0 FM (València), La Tele 52UHF (www.okupemlesones.org)

SOLIDARIDAD OBRERA
Diari de la CNT-AIT
Catalunya i Balears
direc: Apartat Correus 302
08910 Badalona
web: www.cnt.es/soliobrera
email: soliobrera@cnt.es

Catalunya
Amb tota la raó
OKUPACIÓ!!!
Núm. 87. Juny '07
La publicació de la CGT de Catalunya
www.revistacatalunya.cat

subscriu-te a
L'ACCENT
laccent@laccent.info
El Periòdic dels Països Catalans
Només el 29% de catalans i catalanes
votava a vot durant la Constitució Espanyola

la Burxa
comunicació popular
des de 1998
BarriSants.org

anticapitalisme
alternatives
contrainformació
solidaritat
illacrúa
la revista alternativa
dels Països Catalans
www.illacrúa.net

Subscriu-te a la **directa**

Per 60 euros l'any pots rebre la Directa a partir d'ara i durant un any

NOM I COGNOMS _____

ADREÇA _____ CODI POSTAL _____

POBLACIÓ _____

TELÈFON FIXE I/O MÒBIL _____ CORREU ELECTRÒNIC _____

SUBSCRIPCIÓ NORMAL (60 EUROS) _____ ALTRES QUANTITATS (SI VOLS CONTRIBUIR AMB UNA QUANTITAT EXTRA, INDICA-LA) _____

FORMA DE PAGAMENT

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA NÚMERO DE COMPTE (20 XIFRES) _____

NOM DE LA PERSONA TITULAR _____

ALTRES FORMES DE PAGAMENT: SI PREFEREIXES PAGAR LA SUBSCRIPCIÓ PER MITJÀ D'UN INGRÉS O D'UNA TRANSFERÈNCIA O EN EFECTIU, O TENS

QUALSEVOL QÜESTIÓ QUE VULGUIS CONSULTAR, CONTACTA AMB LA DIRECTA.

ENVIJA AQUESTA BUTLLETA A: JUAN RAMÓN JIMÉNEZ 22, 08902 HOSPITALET DE LLOBREGAT

TAMBÉ PODEU FER ARRIBAR LES VOSTRES DADES A TRAVÉS DELS TELÈFONS DE LA DIRECTA, PER CORREU ELECTRÒNIC O PER MITJÀ DE LA PÀGINA WEB.

TELÈFONS 935 270 982 / 661 493 117. CORREU ELECTRÒNIC: subscripcio@setmanaridirecta.info WEB: www.setmanaridirecta.info

Subscripcions

La subscripció és la manera més efectiva per poder llegir DIRECTA setmanalment i també per donar el teu suport al projecte. Durant un any i per un cost de 60 euros, amb la teva subscripció el setmanari guanya en qualitat i presència al territori.

Ens pots enviar les teves dades a: <subscripcio@setmanaridirecta.info>

o entrant a la web i omplint el formulari: www.setmanaridirecta.info

O bé, truca'ns al 935 270 982 ó al 661 493 117.

Presentacions i parades

(Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu un mail a internacional@setmanaridirecta.info)

Corresponsalies

-Baix Llobregat <baixllobregat@setmanaridirecta.info>**-Barcelona** <redaccio@setmanaridirecta.info>**-Berguedà** <bergueda@setmanaridirecta.info>**-El Camp (Baix Camp, Alt Camp, Priorat, Conca de Barberà, Baix Gaià i Tarragonès)** <elcamp@setmanaridirecta.info>**-Girona (Alt Empordà, Baix Empordà, Gironès, La Selva, Pla de l'Estany i La Garrotxa)** <girona@setmanaridirecta.info>**-Maresme** <maresme@setmanaridirecta.info>**-Menorca** <menorca@setmanaridirecta.info>**-Osona** <osona@setmanaridirecta.info>**-Terres de Ponent (Les Garrigues, Segarra, Urgell, Pla d'Urgell, Segrià i Noguera)** <terresponent@setmanaridirecta.info>**-Vallès Occidental** <terrassa@setmanaridirecta.info> i

<sabadell@setmanaridirecta.info>

-Vallès Oriental <granollers@setmanaridirecta.info>**-Solsonès** <solsones@setmanaridirecta.info>

Punts de venda

BADALONA

La Mussara Sant Joan de la Creu 70

BARCELONA

GRÀCIA

Cap i Cua Torrent de l'Olla, 99**Infoespai** Plaça del Sol, 19**Taifa** Verdi, 12**Distrivinyes** De l'or, 8 (Plaça del Diamant)**Llibreria Punt i coma** Guillem Tell, 29

GUINARDÓ

Rocaguinarda Xiprer, 13

EIXAMPLE

Quiosc Manu Nàpols-Roselló**Xarxa Consum Solidari** Rocafort, 198

POBLENOU

Taverna Ítaca Pallars, 230**Cus-Cus** Rambla Poblenou, 77

SANT ANDREU-SAGRERA

Patapalo Rubén Darío, 25**Andyblue** Bar de la Biblioteca de Can Fabra**Trèvol** Antonio Ricardos, 14

NOU BARRIS

Ateneu Popular 9 Barris Portlligat, 11-15**Casal de Joves de Roquetes** Vidal i Guasch 16**El Tinter** La Plana, 10**Can Basté** Passeig Fabra i Puig, 274**Llibreria Xoc** Passeig Fabra i Puig, 325

CIUTAT VELLA

AQUENI Méndez Núñez, 1 principal**Xarxa Consum Solidari** Pl. Sant Agustí Vell, 15**Pròleg** Dageria, 13**El Lokal** Cera, 1 bis**La Rosa de Foc** Joaquim Costa, 34**Quiosc Colom** Rambles**Quiosc Santa Mònica** Rambles**Quiosc Tallers** Rambles**Quiosc Canaletes** Rambles**Llibreria Medios** Vallldonzella 7

SANTS

Espai Obert Violant d'Hongria, 71**La Ciutat Invisible** Riego, 35**Terra d'Escudella** Premià, 20**Teteria Malea** Riego, 16**Entropiactiva** Socors, 7

CORBERA DE LLOBREGAT

Llibreria Corbera Psg. dels Arbres, 4**Le Centro** Andreu Cerdà, 12

CORNELLÀ DE LLOBREGAT

El Grillo Libertario Llinars, 44**CSO Banka Rota** Rubió i Ors, 103

ESPLUGUES DE LLOBREGAT

Ubud Artesania Mestre Joaquim Rosal, 22

GIRONA

Llibreria 22 Hortes, 22**Llibreria Les Voltes** Plaça del Vi, 2**La Màquia** Vern, 15

GRANOLLERS

Llibreria La Gralla Plaça dels Càbrils, 5**Anònims** Miquel Ricomà, 57**El Racó Ecològic** Roger de Flor, 85

HOSPITALET DE LLOBREGAT

Quiosc Montserrat Pl. Mare de Déu de Montserrat**La República** Rosalía de Castro, 92**Centre d'Estudis de l'Hospitalet** Major, 54 1º

IGUALADA

At. Llib. El Porvenir Passeig Jacint Verdaguer, 122

LLEIDA

Ateneu La Maranya Parc, 13**La Falcata** La Panera, 2

MATARÓ

Arcàdia Cafè Cultural Pujol, 26**Llibreria Robafaves** Nou, 9

MANRESA

Cafè l'Havana Plaça Gispert**Moes** Joc de la pilota, 9

MOLINS DE REI

Llibreria Barba Rafael Casanoves, 45**La Bodegueta** Pintor Fortuny, 45

OLOT

Dòria Llibres Passeig del Blay, 10

PIERA

Vie Victis - Ciber Garito De la Plaça, 31

REUS

Bat a Bat Kultur Sant Elies, 29

RIBES DEL GARRAF

Llibreria Gabaldà Plaça de la Font, 2

SANT BOI DE LLOBREGAT

Ateneu de Sant Boi**SANT FELIU DE LLOBREGAT****Teteria Índia** Jacint Verdaguer, 9**SANT JOAN DESPÍ****Llibreria Recort** Major, 60

LA SEU D'URGELL

Llibreria La Llibreria Sant Ot 1

SOLSONA

Llibreria Cal Dach Sant Miquel 5**Casal Popular La Fura** Plaça Sant Pere 8**Llibreria Pellicer** Pg. Pare Claret 12

i Avinguda del Pont 4

TARRAGONA

CGT Tarragona Rambla Nova, 97-99, 2n pis

TERRASSA

Kasalet Societat, 4

VIC

Llibreria La Tralla Riera, 5**VILAFRANCA DEL PENEDES****La Fornal** Sant Julià, 20

Què es cou

La Maranya segueix al peu del canó!

Directa Terres de Ponent
/terresponent@setmanaridirecta.info/

En un carrer del centre històric de poc més de tres metres d'ample, on gairebé no passa cap vehicle i els nens i nenes juguen lliurement, s'apleguen per sopar més d'un centenar de persones que han vingut a solidaritzar-se amb La Maranya. És el punt de partida de la campanya d'aquest centre social lleidatà que ha decidit desobeir a les pressions de l'ajuntament esgrimint lemes com "La Maranya es fa pirata" o "La Maranya segueix al peu del canó".

El centre social okupat La Maranya denuncia persecució per part de la Paeria

A partir d'aquí, els i les "maranyeres" preparen d'altres accions. Algunes de les activitats del centre social es traslladaran a altres indrets de la ciutat en una voluntat de mostrar que tot i que l'ajuntament vulgui tancar aquest espai, no podrà impedir que continui fent la seva tasca.

El centre històric de Lleida, un barri de cine
El Centre històric de Lleida ha sofert un progressiu abandonament en els últims vint anys, tant pel que fa a les institucions de la ciutat com per la ciutadania. Aquest fet s'ha traduït en alguns casos, en esfondraments d'edifi-

Ari Nieto

cis, en nombroses declaracions de ruïna imminent, desallotjaments de famílies, tancament de comerços de tota la vida, estigmatització del barri a través de la premsa, etc. En definitiva, el centre històric de la ciutat ha estat el gran oblidat durant tot aquest temps.

La situació canvia però a finals dels anys 80, amb la redacció del Pla de Rehabilitació Integral (ARI) a través del qual l'Ajuntament volia revitalitzar una zona de la ciutat que havia desaparegut durant molt de temps. Membres de la Maranya consideren que "l'Ajuntament ja no vol un perfil de ciutadà envellit que paga lloguers baixos, ni el d'un o una immigrant que ha de conviure en pocs metres amb diverses persones més per poder pagar el lloguer". Aquest perfil de ciutadà no te cabuda ja en

aquest "nou barri de cine" que l'ajuntament té previst edificar de nou al centre històric, segons confirma el col·lectiu.

La Maranya, un espai que dona vida al barri

El CSA La Maranya va celebrar al mes d'abril el seu segon aniversari. L'objectiu principal del projecte d'aquest centre social ha sigut des de la seva obertura el de lluitar contra l'abandó i l'oblit que ha sofert el barri, tant per part de la ciutadania com per part de les institucions. També s'han volgut convertir en un espai crític amb el procés de degradació que ha sofert el barri i l'actual política especulativa que s'ha fomentat des del consistori municipal.

Durant aquest dos anys, els membres del Centre Social han realitzat diverses activitats de

denúncia, com l'elaboració d'un mercat dels disbarats en el qual denunciaven la política urbanística de l'Ajuntament venent diversos productes com un *souvenir* amb runes del centre històric, caretes de la regidora d'urbanisme, àlbum de cromos "Un barri de Cine", lloguer d'una tenda de 5 m2 a un preu exorbitant, etc. També van participar en la cavalcada de carnestoltes amb una carrossa reivindicativa, van elaborar una exposició i van organitzar les festes majors al-

ternatives on totes les activitats es van fer al barri.

Segons els membres del CSA La Maranya el "centre històric és l'espai on rau la història i per tant la identitat dels lleidatans i lleidatanes i no permetrem que desaparegui en silenci". Afirment que és la seva veu crítica amb el procés el que ha portat que la Paeria els exigeixi una llicència d'activitats impossible de complir i a fer front a una sanció de 150 euros. Segons han explicat, aquest tipus de llicència no la demanen a tots els espais i, per tant "es tracta d'una persecució més als moviments socials de la ciutat per part del consistori municipal".

La Maranya ha esdevingut un espai crític amb el procés de degradació que pateix el Casc Antic de Lleida

L'Ajuntament els ha donat un termini de 30 dies per presentar la llicència d'activitats sota amenaça de precinte. Aquest termini finalitza el 9 de juliol. ☎

Per contactar:

lamaranya@nodo50.org
www.moviments.net/maranya
www.suportponent.net

Una campanya proposa reutilitzar la premsa taurina

Ramon Vila
/campanyes@setmanaridirecta.info/

La Plataforma SOS vol denunciar que els empresaris de la tauromàquia es gasten una fortuna amb les curses de braus amb el recolzament dels mitjans de comunicació. Bona part d'aquests diners surten dels nostres impostos amb el nom de subvencions i per aquesta raó volen dir prou a la despesa pública "d'una activitat que els avergonyeix i indigna". Els impulsors de la campanya no volen que es vegi la tauromàquia com una activitat "normal", ja que no troben lògic torturar un animal fins la mort i vendre entrades per gaudir d'aquest "trist espectacle".

Tampoc volen continuar llegint cròniques on s'usa un llenguatge gairebé poètic per descriure el patiment de l'animal.

Des de la campanya diuen que "experimenten el canvi climàtic en la seva pròpia pell", perquè tenen els ànims "escalfats". Al veure que passa el temps i comproven que "els mitjans de comunicació, les empreses, els polítics i els aficionats segueixen defensant la tortura dels braus disfressant-la d'art, festa i cultura".

Accions proposades

La Plataforma SOS proposa recliclar les escombraries per lluitar contra el canvi climàtic i dóna instruccions: "Cada vegada que compriu un diari o revista on es

La Plataforma SOS vol que es reutilitzin les pàgines sobre tauromàquia per publicar cròniques culturals

publiquin cròniques taurines, entrevistes a personatges d'aquest món, o articles defensant les curses de braus retalla aques-

tes pàgines i envia-les al director del mitjà que ho ha publicat". La campanya també consisteix en afegir una carta tot explicant els perills que suposa el canvi climàtic pel planeta i proposant una norma per combatre'l, que és "reciclar totes les escombraries". Així, aquelles pàgines es poden reutilitzar per publicar alguna crònica cultural, "entenenent la cultura com allò que enlaira l'esperit humà i no suposa el patiment de ningú".

L'últim pas consisteix en fer-se una fotografia en el moment de posar la carta a la bústia o a l'oficina de correus per publicar-la a la pàgina web de la campanya. No s'ha posat data per finalitzar aquesta campanya, ja que tot depèn de la reacció dels mitjans. En tot cas, des de la Plataforma SOS ja avisen que, si no els fan cas, començarà la segona fase: "si m'envies les teves escombraries, jo t'envio les meves...". ☎

Per contactar:

www.stopourshame.com
sos@stopourshame.com

Les Jornades de Programari Lliure apostaran per potenciar l'ús d'aquesta eina com un "afer de llibertat"

✉ **Jordi Panyella**
/campanyes@setmanaridirecta.info/

Les Jornades de Programari Lliure (JPL) que se celebraran a Girona entre el 4 i el 7 de juliol debatran com potenciar l'ús d'aquest programari en la recerca i la docència, les administracions públiques i les empreses, però també les seves implicacions filosòfiques i socials. Com anunciava l'organització en una crida a la participació, es tracta de "potenciar l'ús del programari lliure en la recerca, el desenvolupament i la docència, així com donar a conèixer les activitats en què intervé i que actualment es porten a terme a les diverses universitats catalanes i també a altres sectors del país, inclosa l'administració".

El programari lliure (free software) és "un afer de llibertat, no de preu"

Aquesta sisena edició de les JPL, que com sempre estan obertes a tothom, tornen a ser "un bon punt de trobada per a les persones involucrades en el programari lliure i també per a aquelles persones que volen conèixer aquest món". Per complir aquesta doble voluntat, hi haurà "dos dies centrals dedicats als aspectes més tècnics, i els dies que obren i tanquen les

Han Soete

jornades estan oberts a esdeveniments més informals que poden ser organitzats per altres col·lectius". Durant els dies centrals, les activitats seran conferències (de persones convidades), comunicacions (de persones que han presentat treballs o experiències) i tutorials (classes participatives). Els dies de l'embolcall hi haurà tallers, taules rodones i trobades de desenvolupadors i usuaris.

Les JPL són una iniciativa de la Càtedra de Programari Lliure de la UPC, un col·lectiu de persones amb interessos de diversa naturalesa relacionats amb el programari lliure organitzats al voltant de

diversos projectes. La Càtedra està oberta a tots els estaments de la comunitat universitària i a persones alienes a aquesta amb esperit de treball en xarxa, i per això col·labora amb empreses, administracions, associacions i universitats. Per a l'organització d'aquesta edició de les jornades, la Càtedra disposa del suport del departament d'informàtica i matemàtica aplicada de la UdG i del departament d'electrònica, informàtica i automàtica de la UdG. Les edicions anteriors de les JPL es van celebrar a Barcelona (JPL I, II i V), Manresa (JPL III), i Vilanova i la Geltrú (JPL IV).

► Un discurs lliure

El programari és el conjunt d'aplicacions que permeten fer funcionar un sistema informàtic. El programari lliure (*free software*), tal com el defineixen a la *web gnu.org*, servidor *web* del sistema GNU, és "un afer de llibertat, no de preu. Per comprendre el concepte, heu de pensar en *free*

com a lliure, discurs lliure (*free speech*) i no com a gratuït (*free beer*". El programari lliure (PL) és aquell tipus de programari que l'usuari pot utilitzar, distribuir, copiar, estudiar, canviar, millorar i fer públiques les seves modificacions perquè tothom se'n pugui beneficiar.

La majoria de servidors del món funcionen amb PL (Apache i Linux) però alhora, fan servir el sistema operatiu Windows per a les oficines. Així funciona a la majoria d'administracions i entitats civils dels Països Catalans. Algunes iniciatives generals, com Moviments.net, Indymedia i els Hacklabs, només fan servir PL.

Pel que fa a la difusió de PL, trobaríem Ubuntu.cat per a la comunitat catalana d'usuaris de la distribució de GNU/Linux Ubuntu, i a les Illes Balears, Bulma.net (Bergantells Usuaris de GNU/Linux de Mallorca i Afegitons), creada l'any 1998 com un grup local d'usuaris de Linux, vinculats a la Universitat de les Illes. Finalment, Softcatala.org, és una associació que fomenta l'ús del català a la informàtica, a Internet i a les noves tecnologies. Actualment ofereix multitud d'aplicacions amb PL (processadors de textos, navegadors d'Internet...). ☺

Per contactar:

secretaria@jornadespl.org
www.jornadespl.org

El Fadaiat crea espais per a la investigació i la discussió social

✉ **Gemma Garcia**
/campanyes@setmanaridirecta.info/

Observatorio Tecnológico del Estrecho ha celebrat la quarta edició de Fadaiat, sota el títol "Desafiaments en la societat Flexible". Aquest projecte és un laboratori educatiu, cultural i tecnològic per a la discussió, el seguiment i la investigació dels temes candents de l'època, com la convivència entre civilitzacions, globalització, migracions, tecnologia, accés a les xarxes i al coneixement en l'era digital. L'activitat anual del Fadaiat té lloc al territori de l'estret de Gibraltar, a Màlaga, i consisteix en un espai-temps per analitzar els passos d'alguns dels

moviments socials contemporanis i poder discutir problemes i perspectives a partir de tallers, seminaris i taules rodones.

► Els antecedents

Un dels moments clau per a la constitució del projecte va ser la fundació d'Indymedia Estrecho el juny de 2003. Un dels grups que va participar en la fundació va ser *hackitectura.net*, que va aportar algunes de les experiències pioneres en la construcció d'esdeveniments/territoris cibernètics (espai per a la reflexió, l'anàlisi i la discussió al ciberespai) autònoms. *Hackitectura.net* i d'altres col·lectius que participen en diversos esdeveniments d'interconnectivitat global, varen fer possible el Fadaiat 2003.

El Fadaiat analitza els passos d'alguns dels moviments socials contemporanis

Durant els darrers anys s'ha gestat un procés de discussió i experimentació que ha originat la idea de l'Observatorio Tecnológico del Estrecho. L'octubre del 2004, diversos grups de la xarxa es varen presentar com equip al Con-

curso d'Idees i Posterior Adjudicació del Castell de Santa Catalina a Tarifa per construir l'observatori i desenvolupar de manera estable els continguts de Fadaiat. La negativa d'adjudicació ha portat a replantejar la ubicació de l'observatori i la seva relació amb l'espai. Actualment, és un dispositiu nòmada que es relocalitza temporalment a diversos llocs, sense descartar una infraestructura fixa per al futur.

Des de l'observatori entenen l'estret com un "territori mirall" de les transformacions del món contemporani que no pot ser reduït exclusivament a les seves funcions de control dels moviments migratoris. Consideren que la llibertat de comunicació, el coneixement i la distribució del saber caracteritza els diferents projectes d'investigació, creació i educació desenvolupats a les xarxes de Fadaiat. ☺

Per contactar:

OBSERVATORIO TECNOLÓGICO DEL ESTRECHO
observatorio.fadaiat.net

Terra d'escudella
estem en línia!
Zona Wifi
nova Web
www.tdk.cat
C/ Premià, 20 baixos. Sants (Bcn)
tel. 93 422 16 13

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE scc!
LA COOPERATIVA
ADK
So i llums
Tel: 93.443.01.90
Fax: 93.329.71.52
autonomia@autonomiadespectacle.com
AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE scc!

RADIO P.I.C.A.
www.radiopica.net

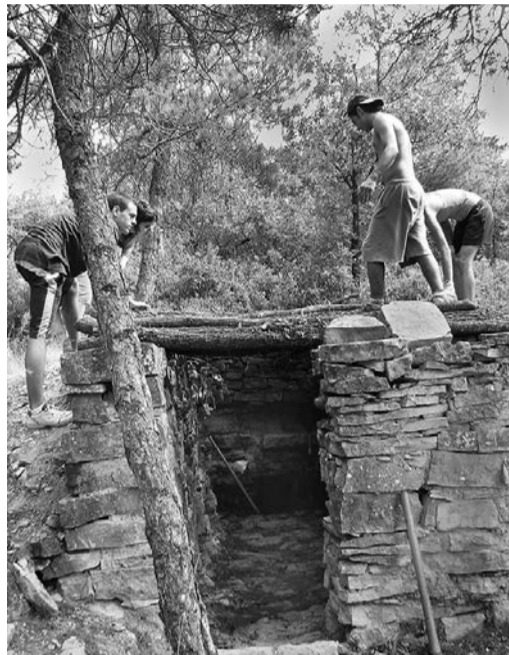
La Maria de Valls
Grow-shop
Tot per el cultiu del cannabis

C/ Forn Nou, 26
43800 Valls (Tarragona)
Teléfono: 977 608 329
lamariadevalls@hotmail.com
www.lamariadevalls.com

La memòria combatent de Pujalt

SETANTA JOVES PARTICIPEN D'UN CAMP DE TREBALL PER RECUPERAR UN ANTIC CENTRE D'ENTRENAMENT DE L'EXÈRCIT REPUBLICÀ A L'ALTA ANOIA

Directa Terres de Ponent

Treballs realitzats al campament al juliol del 2006, nius d'ametralladores, refugis antiaeris i búnquer

ELS MEMBRES DE L'AGRUPAMENT ESCOLTA ALEXANDRE DE RIQUER DE CALAF, PER TERCER ANY CONSECUTIU, ORGANITZEN UNS CAMPS DE TREBALL AMB ADOLESCENTS A L'ANTIC CAMP D'ENTRENAMENT DE L'EXÈRCIT REPUBLICÀ A PUJALT (ANOIA)

⇒ **Ares Arbós**
/terresponent@setmanaridirecta.info/

Recuperar la memòria històrica de la Guerra Civil és una de les assignatures pendents de la societat catalana. Saber el que va passar, sobretot des del punt de vista del bàndol perdedor, ha de ser un exercici per tal de posar les coses a lloc, ja que quaranta anys de dictadura van deixar tal petjada, que l'Estat Espanyol no ha recuperat encara –i qui sap si ho farà– l'esperit d'abans de la guerra, i manté oberts encara ara conflictes ja superats durant la Segona República.

I això és el que s'han proposat els membres de l'Agrupament Escolta Alexandre de Riquer de Calaf, que per tercer any consecutiu organitzen uns camps de treball amb adolescents a l'antic camp d'entrenament de l'exèrcit republicà a Pujalt (Anoia), amb el suport de l'àrea de Joventut de la

Generalitat catalana. Es tracta d'un emplaçament molt especial: a Pujalt hi ha l'únic campament republicà construït expressament per a instruir la tropa abans de marxar al front. Cap altre complex havia estat dissenyat per això: l'exèrcit republicà sempre recuperava antigues casernes, poliesportius o altres tipus de recintes. El camp d'entrenament va funcionar pocs mesos, des de principis de 1938 fins els inicis de 1939.

La vida alterada
Actualment Pujalt compta amb seixanta habitants, tot i que durant la guerra n'eren poc més de dos-cents. Durant els mesos que va funcionar el camp, 10.000 soldats hi van fer estada. En els moments de més activitat, 1.200 soldats ocupaven barracons i tendes suïsses, mentre que els càrrecs militars vivien al poble. Camp de futbol, pista americana, camp de tir, barracó-teatre i un curiós "hogar

del soldado" instal·lat a la petita ermita del poble feien la vida més agradable. Encara es pot veure les bases de les tendes suïsses i, dues d'elles, han estat reconstruïdes, així com un barracó de fusta amb lliteres, mantes i plànols de les armes que es feien servir. Un passeig guiat duu d'excursió el visitant per tot el recinte que va ocupar el camp d'entrenament i, amb una visita concertada, es pot accedir als refugis antiaeris, al polvorí i a les cases restaurades, on figures de bronze escenifiquen la vida al campament.

El camp de treball
Des de fa tres anys, més de setanta adolescents d'arreu de Catalunya, i enguany d'arreu de l'estat Espanyol, han passat i passaran per "les milícies" de Pujalt. Un barracó situat al costat del privilegiat observatori astronòmic del poble és el camp base, presidit per les banderes republicana, *estelada*, roja i negra i del

POUM. Les quatre hores del matí estan destinades a l'excavació, recuperació i restauració de les diferents parts del campament. A la tarda, xerrades, tallers, vídeos i excursions donen el toc divulgatiu i lúdic que tot camp de treball requereix.

Segons els responsables, tots provinents dels moviments socials de la zona, l'organització del camp és el més horitzontal possible, amb la distribució de responsabilitats entre les 24 adolescents que hi assisteixen, els quals tenen entre 15 i 17 anys. La primera quinzena de juliol assistiran adolescents de tot Catalunya i la segona comptarà amb joves d'arreu de l'Estat Espanyol. Enguany, però, la primera quinzena d'agost serà diferent. La crida s'ha fet a nivell internacional i hi ha hagut resposta. Vint joves estaran treballant a Pujalt durant quinze dies, coneixent també la realitat que es va viure al campament, així com la de la zona i la del país.

Per què Pujalt?

⇒ **David Sancho**
Historiador i professor de l'Institut de Guissona

Malgrat que des de l'inici de la guerra el govern de la República espanyola veia clar que la militarització de les milícies antifeixistes mitjançant la creació d'un Exèrcit Popular era la sortida més viable per fer front als militars rebels, aquest va ser un procés que no va desenvolupar-se per igual a tot el territori estatal. A Catalunya, les pugnes a nivell institucional entre la Generalitat i el Govern espanyol d'una banda, i a nivell polític entre el PSUC i la CNT i el POUM d'una altra, va fer aquest procés llarg i costós.

Superats els *Fets de Maig del 37* i amb l'arribada de Negrín i el Govern de la República espanyola a Barcelona, el Front d'Aragó quedarà definitivament militaritzat. A Catalunya quedarà instal·lat l'Exèrcit de l'Est, una part del qual, el XVIIIè cos, establirà, el març de 1938, un centre d'instrucció a Pujalt amb l'objectiu de formar les tropes que havien d'aturar l'ofensiva franquista sobre Catalunya. L'any 1938 les tropes franquistes trenquen el front d'Aragó i arriben a Catalunya ocupant diverses localitats, entre les que destaca Lleida com a primera ciutat catalana d'importància. A més, les tropes franquistes aconsegueixen arribar a la mar mediterrània per la zona

de Vinaròs, amb la qual cosa el territori republicà queda dividit en dues meitats i Catalunya aïllada.

Estabilitzat el front a la línia que formen la Noguera Pallaresa, el Segre i l'Ebre, l'exèrcit republicà intentarà aturar el definitiu avanç sobre Catalunya passant a l'ofensiva. Els soldats formats a Pujalt van participar en importants operacions, com l'intent de trencar el front per Camarasa (maig del 1938, batalla del "Merengue") i en la batalla de l'Ebre (juliol-novembre de 1938). A la Catalunya interior, l'Exèrcit Popular tenia situats elements necessaris per al seu funcionament: un hospital de campanya a la Universitat de Cervera, unitats aquartera-

des a Sant Guim de Freixenet i, a Pujalt, allunyat de la primera línia dels combats, el centre d'instrucció que oferia formació als soldats que anaven a lluitar al front. La instrucció militar era similar en tots els cossos d'exèrcit: un estadi atlètic per mantenir-se en forma, un camp de tir, un camp de futbol per distreure's amb algun partit... Per Pujalt van passar milers de soldats republicans que rebien instrucció bàsica durant només quinze dies i després marxaven cap al front, molts dels quals pertanyien a la *Lleua del Biberó*. L'any 1939, els feixistes van intentar destruir el camp, però no ho van aconseguir i algunes de les estructures s'han mantingut intactes durant més de seixanta anys.

Pim-Pam-Pum

'Em pregunten més sobre política que sobre cinema'

Rowan Al Faqih
DIRECTORA DE CINEMA

✉ Mar Ribas
/cultura@setmanaridirecta.info/

Rowan Al Faqih (Jerusalem, 1974), llicenciada en Urbanisme per la universitat de Berkeley, es dedica al cinema des de 2004. És la directora del documental *Summer of '85*, un dels cinc films que recull el monogràfic *Palestina: Diaris del Setge*, impulsats per l'organització Shashat. Un curt documental inclòs en la XV Mostra

Eloy de Mateo

Internacional de Films de Dones de Barcelona, que es va celebrar del 8 al 17 de Juny a Barcelona.

En què consisteix la feina de Shashat?

La Shashat és una organització de Ramal-la, que promou principalment el cinema palestí dirigit per dones, donant suport a les seves implicacions socials i culturals. Organitzen un festival anual de films de dones i porten a terme tallers regulars i ensenyança cinematogràfica.

Què va passar l'estiu del 85?

Summer of '85 és un documental intimista, apolític, més personal que una altra cosa. És un film on rememoro les estades a casa la meua àvia durant la infantesa. Ara la casa és en runes. He buscat un espai privat, reflectint quelcom proper a mi, sense un missatge concret. Penso que la gent que el veu pot identificar-s'hi fàcilment. He intentat trencar algunes normes a nivell cinematogràfic.

Com ha rebut la teua obra el públic palestí?

Hi ha a qui li ha agradat perquè és

diferent, és més experimental que els documentals habituals. Penso que a la gent a qui els ha arribat de veritat, els ha agradat molt. D'altres l'han trobat, segons diuen, "vergonyós", pel fet de mostrar les runes provocades pel conflicte del meu país, i consideren que no té cap interès. Hi ha una mica de tot. En general... o agrada molt o no agrada gens.

I com creus que l'han rebut aquí?

Totes les preguntes que m'han fet han versat sobre política i no pas sobre la realització del film en sí. Crec que és bo parlar de les formes, la manera de fer cinema, més que no pas del conflicte palestí, que és en el que s'ha centrat el públic present a les projeccions. La meua intenció era que el film anés més enllà de l'audiència política i a vegades sembla inevitable. En qualsevol cas, per mi és molt positiu poder mostrar la meua feina.

Estàs treballant en algun nou projecte?

Sí, treballo en un nou projecte, una crònica de l'any 87, però no tinc gens clar si arribarà a anar més enllà de l'escriptura del guió...

L'autogestió de les arts de carrer

EL BARRI DE ROQUETES DE BARCELONA ACULL LA TERCERA EDICIÓ DE LA FIRA EL PROPER 30 DE JUNY

Fira d'Arts al Carrer. Festa Major de Roquetes 30 DE JUNY. MÉS INFORMACIÓ, PLANELL I CARTELL DE LA FIRA: <WWW.ROKETESALCARRER.ORG>

✉ Estel B.Serra
/cultura@setmanaridirecta.info/

Cinc parades artístiques, espectacle a l'amfiteatre i més de sis actuacions musicals i visuals. Enguany, la Fira d'Arts de Carrer de les Festes Majors del barri de Roquetes de Barcelona celebra la tercera edició amb un cartell ple d'activitats. El tret de sortida el donarà una cercavila que començarà el dissabte 30 de juny a la tarda, al Casal de Joves del barri. A partir d'aquí, les activitats no s'aturaran fins ben entrada la matinada, amb la col·laboració de més d'una desena de formacions de l'ampli ventall de les arts de carrer. Durant la tarda hi haurà teatre amb l'espectacle *Mira-des*, danses orientals, teles, *capoeira* i *kick boxing*. Això donarà pas al

combinat de circ a l'amfiteatre situat al Parc del Pla de Fornells. Després del sopar i al mateix parc, començaran les actuacions musicals amb la rumba dels Ke pum ke pam, el *heavy* dels Kavrons, Dj's i una actuació de *punk show* d'autor a càrrec de El Pogo del Organillo, entre d'altres.

Com cada any però, aquests només són els espectacles principals d'una Fira que proposa activitats simultànies com projeccions visuals, micro obert, sevillanes, exhibició de *graffitis*, *tops manta* i fira d'artesanía. I per a qui no hi pugui assistir, la Fira inclou una cobertura completa de tots els esdeveniments a través de Ràdio Bronka, al 104.5 fm.

«Los Roketeando»
Dues fires autogestionades i cap a

la tercera. Un grup de veïns i veïnes de Nou Barris, es van agrupar el 2005 i van tirar endavant el que va ser la primera Fira d'Arts de Carrer. Un compendi de totes aquelles expressions artístiques i culturals que segons el mateix col·lectiu, "els carrers dels barris generen diàriament i de forma espontània". Des del primer moment van comptar amb el suport de diverses entitats que enguany ja en són una desena, entre associacions de veïns, de joves, centres socials i un taller de bicis autogestionat. I és que la Fira no s'oblida de totes aquelles preocupacions del carrer i, per això, a la contraportada del cartell, apareixen anualment diverses reivindicacions. Enguany es podrà llegir: "la tele menteix, color contra el racisme i incívic és el preu de la vivenda."

Vinyetes contra la guerra

No a la guerra

EDITA: FUNDACIÓ PERE ARDIACA
COL-LABOREN: CARLOS AZAGRA, ÀNGEL DE LA CALLE I PEPE FARRUQUO,
DIBUIXANTS; DAVID FERNÁNDEZ,
PERIODISTA I MEMBRE DE L'ATENEU LA TORNA; ARCADI OLIVERES, PRESIDENT DE JUSTÍCIA I PAU;
CARLES SANTAMARIA, PERIODISTA,
GUIONISTA I COORDINADOR DEL CÒMIC

✉ M.R.
/cultura@setmanaridirecta.info/

Fundada l'any 1987 pel Partit dels Comunistes de Catalunya, la Fundació Pere Ardiaca s'autodefineix com "una contribució a la discussió i a l'elaboració de propostes alternatives a l'actual sistema neoliberal". Aquesta contribució es tradueix en la realització de projectes de caire social, com és el llançament del seu darrer treball, el còmic *No a la Guerra*.

Manuel Moreno, representant de la Fundació, remarca que el còmic no és tant un crit de "No a la guerra", com pot suggerir d'entrada el títol, sinó que més aviat respon "a la voluntat d'explicar què motiva les guerres, què motiva que la gent es mati i que tots nosaltres assistim simplement com a espectadors, veient com centenars de

milers de persones moren cada dia". Pot semblar arriscat dotar d'una visió humorística la temàtica bèl·lica que tanta sensibilitat desperta en el panorama polític i social actual, però lluny de caure en la crueltat o la burla, el còmic presenta tres tipus d'enfocament, el propi de cada un dels tres dibuixants. El missatge d'Azagra és sarcàstic, dur, subversiu i molt humorístic. Qui coneix a Azagra de la seva col·laboració amb El Jueves, ja s'imagina amb què es trobarà. Àngel de la Calle aporta una visió molt més madura, reflexionant sobre la divisió de la societat entorn als motius de la guerra. I Farruquo se centra principalment en els danys col·laterals a través d'una exposició força més seriosa.

Els moviments davant la guerra
A les vinyetes dels dibuixants

s'uneix l'aportació del periodista i militant de l'Ateneu la Torna David Fernández, acompanyada de poemes de Bertol Brecht i del pròleg d'Arcadi Oliveres de Justícia i Pau, dedicat als moviments socials davant la situació actual de centenars de guerres i a la militància activa contra la guerra.

El còmic es podrà trobar en breu a totes les llibreries a un preu de dotze euros. La fundació pretén arribar a un acord amb la Diputació o amb el departament de Cultura per aconseguir que el còmic arribi als instituts, ja que fonamentalment està pensat per a la gent jove. Els adults als que també agrada el còmic, el llegiran i l'aprofitaran. Però com explica Moreno, la Fundació considera que és "un bon mitjà per arribar als joves i dir-los: aquestes són les causes de la guerra, per això estan matant a la gent".

Publicitat

la carrau
dins la taifa

NOU DISC
JA AL CARRER
DINS LA TAIFA
LA CARRAU

propaganda-pel-fet.cat

És Cuba!

'PACK SOY CUBA + EL MAMUT SIBERIANO' (CAMEO; 1964, 2005)
DIRECTORS: MIKHEIL KALATOZISHVILI, VICENTE FERRAZ
GUIONISTES: ENRIQUE PINEDA BARNET I YEVGENI YEVTUSHENKO; VICENTE FERRAZ
INTÈRPRETS: LUISA MARÍA JIMENEZ, JOSÉ GALLARDO, RAÚL GARCÍA
DURADA: 135, 91 MINUTS
IDIOMES: VO (ESPANYOL), VOSE (MULTILINGÜE)

✉ **Ignasi Franch**
 /cultura@setmanaridirecta.info/

Dos avaladors de luxe com Coppola i Scorsese van rescatar de l'oblit aquesta ambiciosa coproducció cubano-soviètica que va caure en desgràcia de manera quasi immediata. *Soy Cuba* havia de donar a conèixer al món la justícia de la revolució cubana narrant amb una curiosa barreja d'èpica i lírica –i evidents intencions propagandístiques– quatre episodis de la Cuba precastrista, però es va convertir en un *tour de force* de virtuosisme desfermat que pot recordar a tota mena de referents de la narrativa

visual més experimental, de Lang a Orson Welles, passant per Eisenstein o Leni Riefenstahl.

Malgrat una solemnitat i un to emfàtic en ocasions força contraproduent –tant en l'apartat visual com per l'ús d'una afectada veu en *off*–, *Soy Cuba* s'ha consolidat com una peça major del cinema com a experiència plàstica, d'ombres, boira, núvols, imatges poderoses –algunes d'elles pràcticament inoblidables– i enquadraments torturats. Sigui càmera en mà o amb complicadíssims *travellings*, l'estètica arriba a devorar unes històries que mostren les conseqüències del decadent règim de Batista

–la prostitució, l'abandonament dels camperols, la repressió dels moviments estudiantils...– i justifiquen l'aixecament armat, amb el triomf del qual acaba el film. Però en els moments aïllats en què les històries prenen cos i ànima, l'experiència cinematogràfica és de primera categoria.

El mamut siberiano documenta el rodatge de *Soy Cuba*, la seva recepció a l'època i la seva recuperació, visitant a alguns dels responsables, molts dels quals desconeixen els elogis que ara desperta l'obra. Resulta un apreciable company de viatge per entendre el context històric i les circumstàncies del projecte.

'Puja al tren republicà!'

DIVERSOS AUTORS (CAMBRA RECORDS)
CANÇÓ D'AUTOR

L'Associació Cultural Republicana Constantí Llombart ha aplegat en aquest disc dues generacions de cantautors, principalment valencians, com Rafa Xambó, Miquel Gil, Feliu Ventura, Pau Alabajos, Òscar Briz –recent premi Ovidi Montllor pel seu disc *Quart creixent* (Ventilador Music, 2007)– i el veterà Paco Muñoz. Un recopilatori que commemora el 76è aniversari de la proclamació de la República espanyola i que complementa la iniciativa del *Tren Republicà*, que el passat 15

d'abril va recórrer el País Valencià de Castelló a Alacant per reivindicar els valors republicans. Un disc coherent estilísticament, on tampoc hi falten les veus de Lluís Llach, Raimon i Al Tall, i que té l'encert de no haver inclòs les cançons més populars dels artistes –"El cant dels Maulets" d'Al Tall seria l'excepció–. La perla és la cançó que obre el disc, una peça inèdita de VerdCel, amb la col·laboració d'Òscar Briz i Rafa Xambó, que també dona títol al recopilatori. **BLANCA BALANYÀ**

Fanfare Ciocarlia

'QUEENS AND KINGS' (ASPHALT TANGO/KARONTE)
GYPSY

L'origen de les orquestres de metalls gitanes es remunta a les fanfàrries militars turques del segle XIX: l'ocupació otomana va influir molt de temps als països de l'Est d'Europa. L'herència de tot això és el darrer treball de la surrealista i poètica formació romanesa Fanfare Ciocarlia, capdavantera a l'hora de reinventar les sonoritats balcàniques d'arrel romanó. Un exponent de tota una manera de fer, passant per sobre de fronteres i llengües,

Queens and Kings és producte d'un treball compartit amb una dotzena de veus gitanes de Sèrbia, Macedònia, Bulgària, Bòsnia, Romania i... Catalunya, en concret Catalunya Nord, amb la participació dels gitanos i la gitana de Perpinyà Antoni "Tato" García, Christ Mailhe i Sabrina Romero, del grup Kaloomé. Tota una festa de la música balcànica, fusionada amb el *funk* i la rumba. **ANTÒNIA ANDREU**

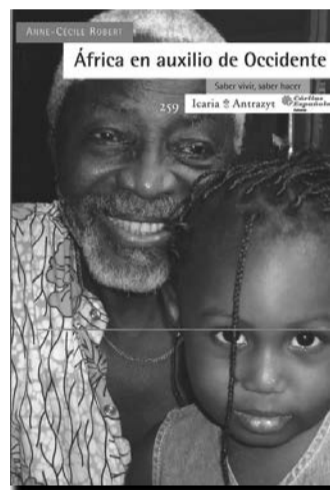
'Raval, Raval'

DIRECCIÓ I GUIÓ: ANTONI VERDAGUER
ANY: 2006
DURACIÓ: 91 MINUTS
INTÈRPRETS: GONZALO VALLÉS (AURELIO), CHAHRAZAD RKAYNA (CHAHRAZAD), NEUMANN BENRAHOU (ALÍ), CRISTINA GIORGI (CRISTINA), BENET ROSSELL (BENET)
PRODUCCIÓ: JOAN BOSCH.

Arriba a les sales comercials la darrera pel·lícula del director Antoni Verdaguier. Un retrat coral del barri del Raval de Barcelona, escenari on tenen lloc tots els conflictes de les ciutats d'avui en dia. Una pel·lícula a mig camí entre la ficció i el documental, que narra set històries diferents ambientades en aquesta popular barriada, de la que Josep Lluís Guerin ja va deixar escrita per a la història del cinema la magnífica *En construcció*. A la

pel·lícula hi participen un centenar d'actors, dels quals una setantena són veïns del mateix barri i, la resta, són actors desconeguts. S'hi mostra la realitat local amb històries que tracten temes com el racisme, l'especulació immobiliària o els sense papers, amb un to que, segons l'autor, vol ser conciliador i en favor de la convivència. Una mirada sense prejudicis sobre el cor de Barcelona. **B.B.**

'África en auxilio de Occidente'

ANNE-CECILE ROBERT | EDITORIAL ICÀRIA. COL·LECCIÓ ANTRAZYT | BARCELONA, 2007 | 206 PÀGINES

Potser és massa culturalista, massa relativista o massa utòpic. Potser sí, però tant de bo fos veritat. *L'assaig África en auxilio de Occidente*, escrit per la periodista francesa Anne-Cécile Robert, ens proposa un canvi de papers: "I si fos Occident i no l'Àfrica qui necessités ajuda? I si fos el continent africà qui hagués d'acudir en auxili d'Occident?". L'autora, actualment redactora del mensual *Le Monde Diplomatique*, reivindica la riquesa –material i immaterial– d'una Àfrica diversa i en resistència activa enfront la falsa ajuda de les ONG europees i les institucions neoliberals impulsades pels EUA. És, clarament, un al·legat contra la dependència i el model de desenvolupament. El llibre reconeix l'estat "calamitos" d'Àfrica, però fuig del concepte de "víctima" i proposa al continent negre liderar una revolució cultural "basada en l'harmonia i l'equilibri entre la Humanitat i la naturalesa". Tanmateix, segons la interpretació de l'intel·lectual africà Boubacar Boris Diop, el principal mèrit del llibre és dir simplement que "el continent africà és similar als altres, que és un lloc comú, on un es pot sentir bé o malament, sense que això tingui per necessitat un significat polític". **SERGI PICAZO**

cultura@setmanaridirecta.info

RECOMANEM

'TRIÁLOCOS DE SOÑADORES DE TINTA, CAFÉ Y HUMO'

PEDRO ESPIGARES / CARLOS LU / XIÁN "JULIUS" (AUTOEDICIÓN)

Presentació del llibre. El dijous 28 a les 21 h. A l'Espai-bar La República C/ Rosalía de Castro, nº 92. L'Hospitalet de Llobregat Metro Torrossa.

Amb la presència dels autors.

FESTES MAJORS DE ROKETES 2007

Dissabte 30
18:30h. Cercavila. Comença al Casal de Joves de Roketes. c/ Vidal i Guash, 16. Amb sis parades plenes d'espectacles, danses, circ, etc.
21h. 6a parada a l'amfiteatre combinat de circ i sopar popular.
21'45h. Micro obert + sevillanes + projeccions visuals.
23h. Concert. Actuaran: Ke pum ke pam (rumba), El pogo del organillo (punk), Kavrons (Heavy), Stoy k trino (rumba-punk), Djs Yali i Ali.

Mireu l'enllaç d'informació per veure en detall tot el cartell de les activitats.

DIJOUS 28

"Gaza. La situació a Palestina"

19:30 h. Sala d'actes de la Biblioteca Pública. Lleida.
Xerrada i passí de fotos sobre l'experiència de la CGT de Ponent a Gaza sobre la situació del poble palestí.
Organitza - CGT

PEL BROC GROS

22.30 h. Bar Tarambana. Cardedeu
Les seves influències provenen de músiques d'arrel tradicional: celta, catalana, folk nord-americà, mediterrània... i del rock'n'roll. El grup manté la voluntat d'expressar temàtiques de contingut social en les lletres, recreant formes i continguts de la cançó protesta. Però intenta no abandonar un llenguatge poètic amb cert aire popular, a vegades més romàntic i d'altres més festiu. Els components són Aleix Garriga (guitarres i veus), Quim Lamarca (violí), Júlia Brito (teclats), Victor Reyes (baix i veus) i Toni Lledó (bateria i veus).

Cicle documental EUA.

21 h. La Químera
Verdi 28, Barcelona
Manufacturing Consent, N. Chomsky and the media (I)
Organitza: Captura: Recerca Documental

DIVENDRES 29

Install Party: Vine a instal·lar Debian

18 h. CSO La Fibra. Mataró.
Cicle de xerrades sobre desenvolupament de projectes web amb GLAMP. Ús avançat d'un entorn GLAMP. Configuració d'Apache + MySQL + PHP. Optimitzacions de rendiment

"Barcelona, de les olimpíades a les ordenances del civisme"

Tot el dia Can Vies: Jocs Florals, 42. Barcelona
Taula rodona d'anàlisi de les noves polítiques securitàries: "De les Olimpíades al desallotjament del Princesa" amb Jaume Asens. Del desallotjament del Princesa a l'absolució dels Tres de Gràcia, amb David Fernández, autor de Cròniques del 6 i altres retalls de la claveguera policial (Virus editorial). De les ordenances del civisme, amb Cristina Fernández, coautora de Los pasos (in)visibles de la prostitución. Estigma, persecución y vulneración de los derechos de las trabajadoras sexuales en Barcelona (Virus editorial i OSPDH)
Organitzada: 3a Mostra del Llibre Anarquista

Manifestació "La Fusteria resisteix"

20 h. Pl. St Vicenç de Sarrià. Barcelona.
La Fusteria, el Casal Popular de Joves de Sarrià, ja té data de desallotjament. Però encara no estem fora i mentre sigui possible resisitirem

DISSABTE 30

Concert "Isanta Present"

Sepultem el Feixisme !!!!
23h. Bar VaiBé. Castellserà. Berguedà.
Organitzen, grups i Bar VaiBé.
Col·labora: Col·lectiu A les Trinxeres

"Fem emergir la Barcelona llibertària", a càrrec de Turisme Tàctic

9 h. Passatge del Vapor Vell, s/n. Barcelona.
Recorregut comentat pel barri del Raval de Barcelona per conèixer alguns dels llocs on la història anarquista ha deixat la seva petjada. Després, una visita al cementiri de Montjuïc i retorn a la zona de la mostra, al barri de Sants. Es repartirà un dossier explicatiu amb informació i documentació diversa referent a l'activitat. 5 euros

Assemblea General de la Coordinadora Anticementiri Nuclear de Catalunya

21:30 h. Local de La Democràcia. Móra d'Ebre.
Es donarà informació actual i es farà balanç de les actuacions que s'han fet i on s'han fet.

Jornades d'Autoabastiment BALAGUER

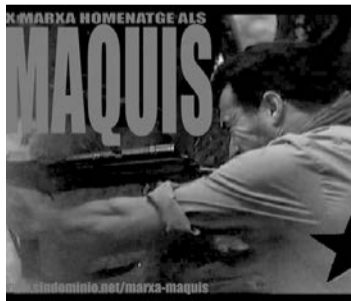
DIMARTS 3

Presentació del llibre 'L'Esquerra Independentista Avui, de Roger Buch (Columna, maig del 2007)

20h. al Via Fora. c/Bruc, nº99, 1r. Manresa.
Presentació a càrrec de Marcel Mateu, professor de Dret Constitucional a la UAB. Hi intervindrà l'autor del llibre, Roger Buch. L'acte comptarà amb una fila zero amb diversos representats dels col·lectius independentistes i nacionalistes de Manresa.
Organitza: Fundació Independència i Progrés. Òmnium Cultural del Bages.
Via Fora!
Més informació a:
<http://lesquerraindependentistaavui.blogspot.com/>
http://www.omnium.cat/articleViewPage.php?art_ID=2507
Podeu veure el cartell en alta resolució aquí:
http://barcelona.indymedia.org/usermedia/application/4/28j_girona.tif

MARXA HOMENATGE ALS MAQUIS

Veure calendari a www.sindominio.net/marxa-maquis

SORTIM DE CASA

28 JUNY
CERCAVILA PER LA REPÚBLICA
Contra la visita del príncep borbó
A les 20 h. Olot

28 JUNY
DIA INTERNACIONAL PER L'ALLIBERAMENT LÈSBIC, GAI, TRANSEXUAL I BISEXUAL
GENERA'T, CONSTRUEIX-TE SENSE TRANSFÒBIA

29 de juny
MANIFESTACIÓ.
A les 20h. Pont de Pedra. Girona
FESTA PER L'ALLIBERAMENT
A les 23h. al Centre Cultural La Mercè de Girona. Entrada + xapa: 5 euros
ASSEMBLEA TRANS INTERNACIONAL
9:30h. al Pati Llimona (C/ Regomir, 3). Barcelona.
CONCENTRACIÓ a les 17:00h davant el Departament de Psiquiatria de l'Hospital Clínic (C/ Rosselló, 140) Barcelona. ACTE CENTRAL: La transfòbia a diferents territoris, amb activistes de França i Portugal.
19:00h al Pati Llimona. Per tal d'ampliar-vos tota aquesta informació, convoquem una RODA DE PREMSA, el dimecres dia 27 de juny, a les 11:00h al local del Col·lectiu Gai de Barcelona (Passatge Valeri Serra, 23).

ARTS VISUALS, DIVULGACIÓ, ARTS ESCÈNIQUES, MÚSICA

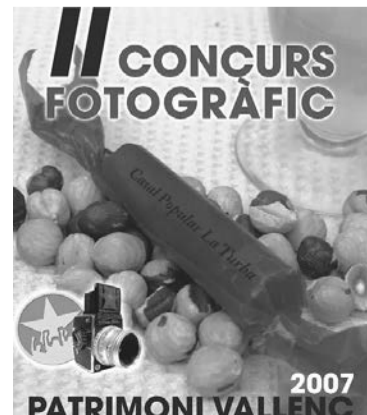

NO OBLIDEU...

PATRIMONI VALLENC 2007
CONCURS FOTOGRÀFIC

Veure les bases del concurs a: www.laturba.org

L'acte d'entrega dels premis es farà el 19 d'octubre al Casal La Turba de Valls

La indirecta

L'ENTREVISTA // ENRIC PUBILL, ASSOCIACIÓ D'EXPRESOS DEL FRANQUISME

“Nosaltres ens considerem víctimes de la dictadura”

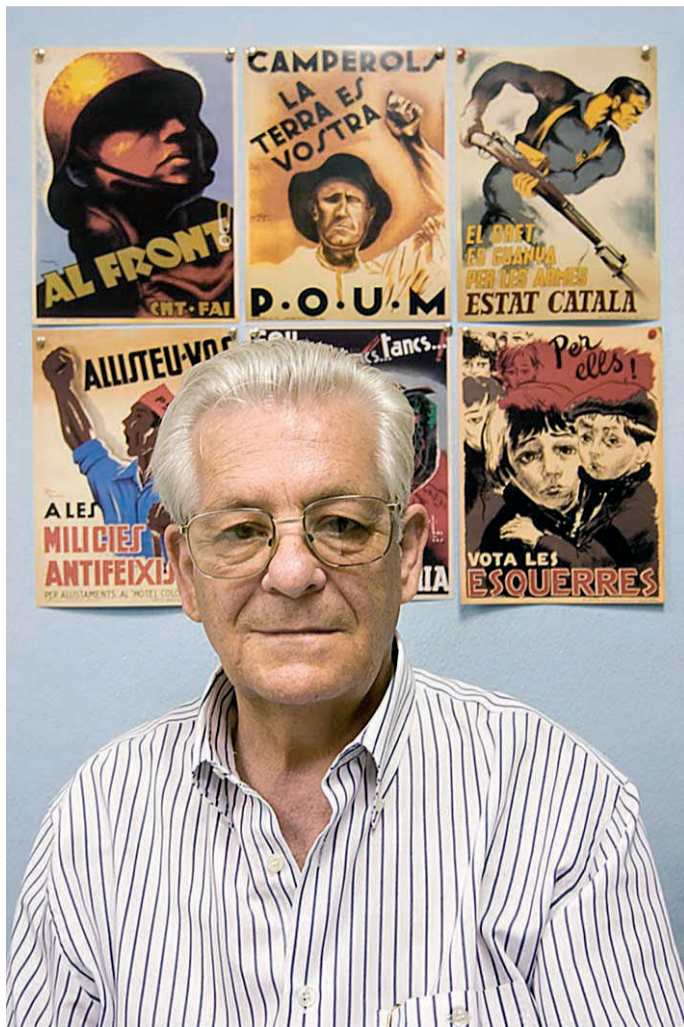
És jubilat de l'ofici d'enquadrador i, actualment, presideix l'Associació Catalana d'Ex Presos Polítics del Franquisme. Va néixer a Barcelona ja fa 76 anys. Va viure la Guerra Civil de nen i en quedarà marcat per tota la vida. Els seu pare es va exiliar a França i ell va passar pels camps de concentració i va acabar participant a la resistència francesa durant la Segona Guerra Mundial. Va tornar a Catalunya l'any 1945 per viure amb la seva mare. A través del moviment escolta, entra en contacte amb la JSUC. La policia franquista el va detenir i va passar bona part de la seva joventut entre la Model i el penal de Burgos. La seva militància al PSUC, on sobretot va fer tasques de propaganda, la va allargar, però, tota la vida.

↳ **Iolanda Parra**
/entrevista@setmanaridirecta.info/

La nostra joventut sí que va ser dura. Primer, començaves a treballar de molt jovenet, als deu anys més o menys. Vivíem entre la misèria i la gana. Veies els nanos plens de polls! Era una lluita entre la teva vida o ser un esclau del sistema, com era la dictadura. Aleshores, no hi havia gens de llibertat. Tu parlaves la teva llengua i venia un grup de falangistes i et pegaven. Et portaven al “cuartelillo” i allà et maltractaven, et deien de tot i et purgaven. Et pelaven al zero, sobretot a les dones. Tenir una bandera catalana representava anar a la presó. Tot això no passa avui dia: ara et pots manifestar, pots dir el que vulguis i no et detenen si no tenen alguna cosa molt greu contra tu. Al nostre país, doncs, més o menys, un pot caminar tranquil pel carrer i això s'ha de valorar molt.

“Encara no s'ha reconegut la tasca de les persones que van deixar la vida per la llibertat”

Una persona que ha viscut dues guerres, la presó, les tortures i la dictadura... Ara mateix, sent ràbia per tot el que va patir?
Res en absolut! L'únic pel que sento ràbia, i que em sap greu, és que encara, després de trenta anys del canvi, no s'hagi reconegut el que va costar que en aquest país tinguéssim la llibertat que tenim. No s'ha reconegut la tasca de les

Kiuba

persones que hi van deixar la seva vida i la joventut. Bé, no és ràbia, és un sentiment d'impotència.

Reconeixement per part de la societat o de les administracions?
De les administracions.

Tot i que era un nen, té records nítids de la Guerra Civil?

Sí, i tant! Jo tenia sis anys quan va començar la guerra. Recordo que, quan acabaven els bombardejos, la colla de nanos del barri anàvem on havien caigut les bombes i, allà, el nostre hobby era buscar els trossos de metralla que havien quedat de la bomba. Això ho vaig fer fins un dia de bombardejos a la Barceloneta. Aquell dia vaig anar a una de les cases i en entrar... bé, a vegades encara sento aquella olor del fum... saps quan hi ha fustes velles? És un fum amb una olor així... com ocre. No te la puc descriure bé, però mai no oblidaré aquella olor. Aleshores, quan vam entrar a la casa, a la paret hi havia una gran taca amb cabells enganxats. Allò, jo no sé què era, però em va fer molta impressió. I des d'aquell moment, ja no vaig voler anar a veure cap casa enderrocada pels bombardejos.

Creu que és possible oblidar i perdonar i passar pàgina?

No, a veure, fa anys que vàrem perdonar. Fa anys que nosaltres ja ens plantejàvem la reconciliació nacional, encara que està per veure si ens vam equivocar o no ens vam equivocar. A vegades hi ha

fets i paraules d'avui dia que ens recorden l'època de la dictadura, m'entens? Nosaltres parlàvem de reconciliació perquè consideràvem que els fills i els néts d'aquelles persones que ens van massacrar no tenien cap culpa del que havien fet els seus pares. Nosaltres no creiem en “les dues Espanyes”, ni molt menys, sinó que uns poders fàctics s'havien aixecat contra un govern legalment constituït. Lluitàvem per una altra forma de llibertat i una altra forma de govern, però a finals dels anys 70 ens van imposar una forma de govern que havia estat nefasta per la història del país, com és la monarquia. La qüestió, però, aleshores i ara, és anar seguint endavant.

Es consideren víctimes de guerra?
Nosaltres ens considerem víctimes de la dictadura.

Vostè ha aconseguit perdonar i no sent ràbia... Què creu que l'ha ajudat a no tenir aquest ressentiment que potser altres víctimes arrosseguen tota la vida?

Si jo sentís ràbia això faria poc a favor meu, segons la meua manera de ser i de pensar. La ràbia se sent en un moment d'impotència i de gran injustícia. Això, ara, ja s'ha oblidat. Però tampoc podem sentir ràbia d'aquest oblit. Jo tinc pena que no s'hagin reconegut, encara, els valors pels quals vas donar la teva vida.

Les administracions han fet alguna cosa?

Si fem comparacions, l'Adminis-

tració ha fet ben poc. Alguna cosa ha fet, però poc. Nosaltres, per exemple, hem aconseguit que el temps passat a les presons compti com a temps cotitzat a la Seguretat Social, perquè allà dintre també hi treballàvem. A nivell estatal, es va aconseguir la misèria de les indemnitzacions que, malauradament, només vam poder obtenir una minoria de persones. Aquí a Catalunya, en l'àmbit autonòmic, també hi ha hagut algunes compensacions econòmiques.

Com veu la polèmica sobre la Llei de la Memòria que pretén aprovar el Congrés espanyol amb l'acord de PSOE i IU i el vot en contra del PP?

No estic molt satisfet perquè no s'anul·len els judicis, per exemple. Però és un principi per fer camí. Una cosa bona és que ja no es parla, com s'ha fet sempre, de dos bàndols. Això no és veritat. Hi havia un govern legalment constituït, votat pel poble, i un grup de revoltats, de militars que es van aixecar contra la legalitat establerta. De tota manera, hi ha altres mancances, com saber què es farà amb el Valle de los Caídos. Si la llei s'aprova durant aquesta legislatura, no hi ha més remei que tirar-la endavant. Si no s'aprova ara, ja mai més no en sabrem res. I els companys ja són grans, molts d'ells tenen prop de noranta anys.

“No estic molt satisfet de la Llei de la Memòria perquè no s'anul·len els judicis del franquisme”

Cal tornar a la Segona República o apostar per una Tercera?

Els companys més veterans recorden amb enyorança el que va significar aquella República. Uns consideren la Segona República com el *summum* de la llibertat, però altres tampoc ho considerem així, sinó que hi ha moltes coses que ja estan superades. En tot cas, va servir per fer un pas de gegant al nostre país i, és clar, quan parlem de Tercera República, primerament hem d'explicar com voldríem que fos aquesta Tercera República... De repúbliques, n'hi ha tantes! Però... com hauria de ser? I, sobretot, és molt important saber quina educació hauríem d'haver rebut per acceptar una Tercera República? ●

‘La premsa és lliure, no hi ha manipulació’

↳ **Jordi Martí Font**
/opinio@setmanaridirecta.info/

“La premsa és lliure, no hi ha manipulació i qui ho digui està en contra de la llibertat d'expressió”, cantava el Titot quan xafava l'escenari en nom dels Brams. I mentre els grups mediàtics s'unien i creaven grandíssims monopolis manipuladors, falsos i mentiders per adoctrinar els “ciutadans”, els “bons ciutadans” que cada dia es lleven i fan el café llegint les maldats dels antisistema de torn. Els qui cada dia es treuen les lleganyes de la son mentre el locutor els diu “bon dia, Catalunya” i els mostra les dolenteries dels okupes. Les qui al migdia dinen amb el tancament

Si la mentida no s'estén, els qui manen seran sempre vistos com el que són: una autèntica colla de lladres

d'una altra fàbrica que deixa mil persones més al carrer i el millor que s'hi pot fer és no queixar-se. Les qui miren el Telenotícies i badallen de son mentre un analista en mig minut certifica la impossibilitat de baixar els preus de l'habitatge i es plany dels pobres “empresaris del totxo” que, vés per on, són tan bona gent que els hem d'agrair la possibilitat de tenir pis de trenta metres a preu de torrons. Crear mitjans contrainformatius és la nostra tasca, fer-los creïbles i possibilitat l'alternativa, que s'aguantin i convertir-los en referents informatius de qui està per la transformació social, de qui pateix les conseqüències del sistema econòmic actual i, finalment, de la major part de la societat. Perquè si la mentida no s'estén, si n'aturem la proliferació, els qui manen seran sempre vistos com el que són: una autèntica colla de lladres.

QUIBUDICAT

Fem realitat els teus malsons!